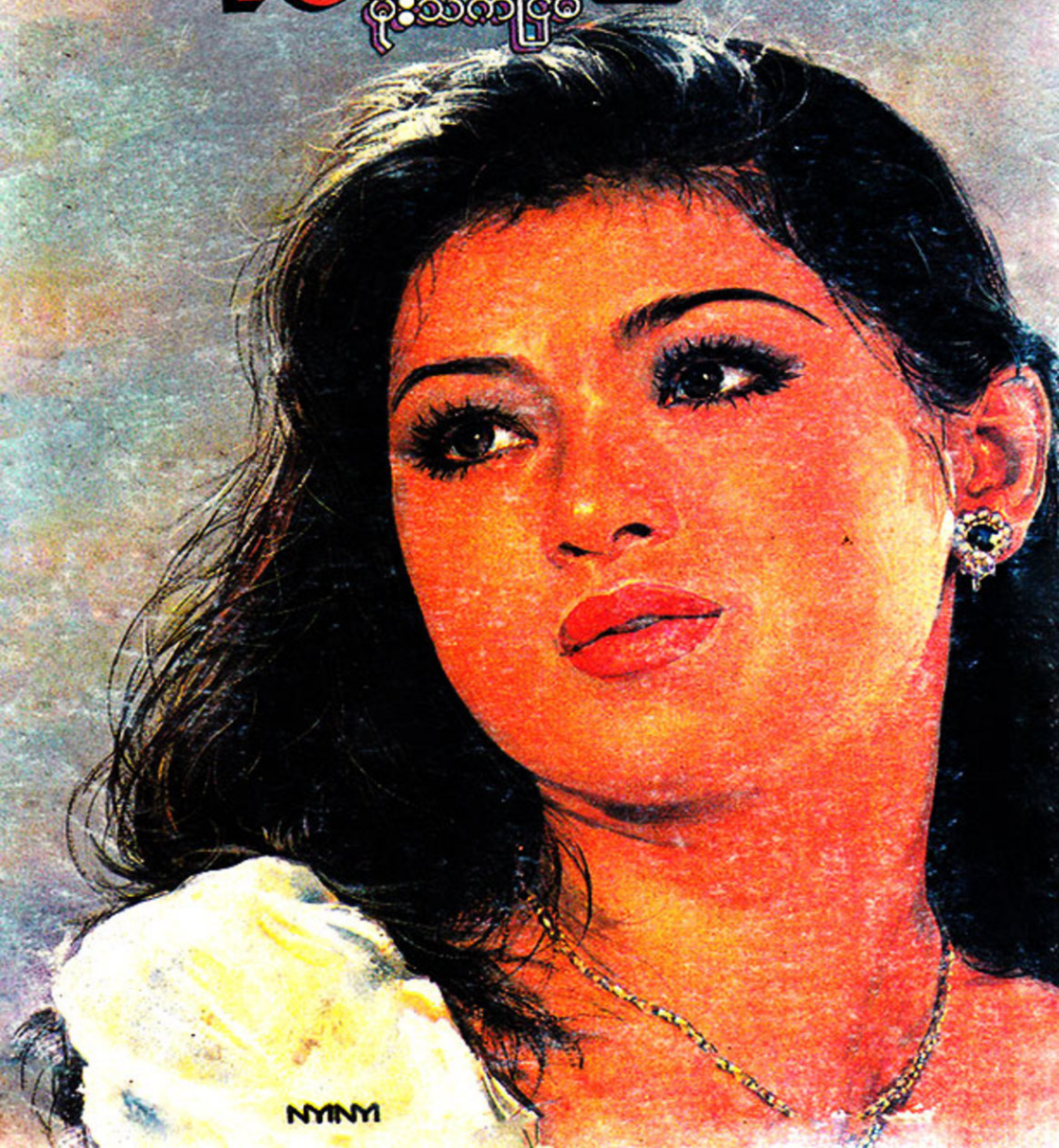

လေးယောင်ဖြူ

မိုးသက်ဦး

NYINYI

အခန်း (၁)

ခြံရှေ့ကုန်းဆင်း ဆင်ခြေလျှောအောက်မှ မြောင်းဟု ခေါ်ရငြား၊ စင်စစ် ... ချောင်းတစ်ခုဖြစ် ချေ၏။ ရှေးယခင်ကာလများကဆိုလျှင် တောင်ကျချောင်းတစ်ခု ဖြစ်ခဲ့ဖူးပါလိမ့်မည်။ သံလွင်လမ်းမ ကြီးမှ ဖြာလျက် လမ်းသွမ်းပေါင်းစုံ အမြွှာအမြွှာနှင့် "သံလွင်လမ်း"ရပ်ကွက်သည် မြေနိမ့်ချိုင့်ဝှမ်း တွေရှိသည် ။ မြေမို့တောင်ကုန်းတွေရှိသည် ။ တောင်ကုန်းတွေပေါ်မှ စီးကျလာသော ရေစီးကြောင်းက တောင်ကျချောင်းတစ်ခုအဖြစ် သံလွင်လမ်းတစ်ရပ်ကွက်လုံးကို ဖြတ်သန်းပြီးမှ အင်းယားကန်ထဲသို့ စီးဝင်၏။

မိုးကြီး၍ အင်းယားရေမြင့်လျှင် ထိုချောင်းထဲသို့ ရေပြန်တက်လာသေးသလားတော့ မပြော တတ်ပါ။ တစ်ခါတစ်ရံမှာ လမ်းသွယ်အချို့ ရေလျှံ၏။ မိုးကြီးလျှင် ဝါးလုံးထိုးစီးဆင်းကာ နွေအခါ ဆိုလျှင် အချို့နေရာ၌ ချောက်ကြီးပဲဖြစ်လျက် ရေစပ်စပ် ရေကွက်ကွက်တောင် ရှိမနေတတ်ပါ။ အချို့ နေရာမှာ သာ ပါးပါးကလေး ကျန်တတ်သည် ။

"မိုးကလဲ သည်းလိုက်တာ"

"ဟုတ်ပါရဲ့ ... ရေအရမ်းပါတာပဲ"

တချို့မိုးက ပါးပါးဖွဲဖွဲလေးမို့ နာရီပေါင်းများစွာ ရွာသွန်းနေလည်း မြက်ခင်းစွတ်ရုံရှိတတ်၏။ ဒီမိုးက ရေပါလွန်းသည် ။

"ရှေ့ချောက်ကို ရီတိန်းနင်းဝေါလ် (Retaining wall မြေထိန်းနံရံတံတိုင်း) မလုပ်ရသေး တော့ မြေပြိုမှာ စိုးရတယ်၊ ပြိုရင်းပြိုရင်းနဲ့ ကိုယ့်မြေ နည်း ... နည်း ... သွားမှာ စိုးရတယ်"

"လုပ် လိုက်လေ ... ကိုသွင်ရဲ့ "

"ပြောတော့လွယ်တယ်၊ ဘယ်လောက်ကုန်မယ်ထင်လို့ လဲ"

"ဆယ်သိန်း"

"နံရံအရှည်က ပေတစ်ရာရှစ်ဆယ့်တောင်ရှိတာ၊ ခိုင်မြဲအောင် မြေကြီးထဲဆင်းရမှာ နဲ့ ... ရေထိန်းဆည်မြဲအောင် မြေကြီးထဲဆင်းရမှာ နဲ့ ... ရေထိန်းဆည်ကလေး တစ်ဆည်လောက်ကို ကုန်ကျမှာ ၊ သိန်းနှစ် ဆယ်ရဲ့ အထက်မှာ ရှိနိုင်တယ်"

"မြတ်စွာဘုရား ... ကျွန်တော်တို့ မြို့နီးချုပ်စပ်က ရွာပေါင်းဆယ်ရွာ လောက် ဝယ်နိုင်တယ်"

"မင်းတို့ ရွာကလဲ တစ်ရွာလုံးမှ နှစ်သိန်းလား"

"ဝိုင်းတစ်ဝိုင်းကို နှစ်ထောင်သုံးထောင်ကနေ တစ်သောင်းလောက် ထိပဲရှိတာ၊ တောက် ... ရွာကမြေတွေတူး လာပြီး ရန်ကုန်မှာ ရောင်းချင် လိုက်တာ"

"မင်းရွှေသင်"က ရယ်မောလိုက်သည် ။ အဲဒီ ဖိုးခင်ထူးတစ်ယောက် သာ ပေါ်တောတောနှင့် အလွန်ခင်စရာကောင်းပါသည် ။ ဖေဖေကွယ်လွန်ပြီးသည့်နောက်ပိုင်းမှာ ဖိုးခင်ထူးကိုပဲ လူကြီး လူကောင်းထား၍ ဆိုးတိုင်ပင်ကောင်းတိုင်ပင်ရသည် ။ ခံစားချက်တွေ ရင်ဖွင့်ရသည် ။ သူဟာ ကိုယ့်လို ဉာဏ်ရည်မှီသူမဟုတ်ပေမယ့် တစ်ခါတစ်ခါကျတော့လည်း သူ့စကားတွေက "အရူးဆယ် ခွန်းပြောတော့၊ တစ်ခွန်းမှန်" ဆိုတာမျိုး ဖြစ်

တတ်တာမို့ လက်ခံအတည်ယူရတာတွေလည်း ရှိပါ၏။

"ဒီလောက်ငွေကို ကိုယ့်သဘောနဲ့ ကိုယ်လည်း မသုံးချင်ဘူး၊ မမ ခွင့်ပြုမှ သုံးချင်တယ်"

"အဲဒီ ဒေါ်မမထားထားသွင်ဆိုတဲ့ အစ်မကြီးက မြန်မာပြည်ကို ပြန်ရောက်လာဦးမှာ မို့လို့ လား"

"လာမှာ ... မကြာခင်တောင် လာတော့မှာ ဆိုပဲ"

"ဟင် ... အဖေဆုံးတုန်းကတော့ ပြန်မလာဘဲ ... ခုမှ ဘာလာလုပ်မှာ လဲ"

"ဖိုးခင်ထူး ... ဒါ ... သူ့ခြံ၊ သူတိုက်၊ သူပစ္စည်းတွေလေ၊ သူ့အဖေမရှိတဲ့ အခါမှာ ဒါတွေ သူ အမွေဆက်ခံဖို့ ပြန်လာယူမှ ရမှာ ပေါ့"

"ကိုသွင်လဲ အမွေစားအမွေခံ မွေးစားသားပဲ၊ စာချုပ်စာတမ်းနဲ့ မဟုတ်လား၊ ကိုသွင်လဲ တစ်ဝက်ရရမှာ ပေါ့၊ ဆိုင်တာပဲဟာ"

"မေတ္တာတရားဆိုတာ ဥပဒေစည်းမျဉ်းထက် အများကြီးပိုပြီး မြင့်မြတ်ပါတယ် ဖိုးခင်ထူးရဲ့ ၊ ရပိုင်ခွင့်ကြီးအနေနဲ့ မရချင်ပါဘူး၊ မပေးလဲရတယ်၊ မမက်မောပါဘူး၊ ဖေဖေက ပညာတွေသင်ပေးခဲ့ ပြီးပြီ ... ယောက်ျားပဲ ... ကိုယ့်ဘာသာရှာစားတတ်ပါတယ်"

"အဲဒီ ဒေါ်မမထားထားသွင်လာရင် ... ကိုသွင်က ဒီအိမ်ပေါ်ကဆင်းမှာ လား"

"ဆင်းရမှာ ပေါ့၊ ကိုယ့်အိမ်မှ မဟုတ်တာ၊ သူပိုင်ရှင်မရောက်ခင် ... ဖေဖေမျက်နှာထောက် ထားပြီး ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ပေးထားတာ"

"ကိုသွင်သွားရင် ကျွန်တော်လဲလိုက်မှာ "

"ငါကလဲခေါ်မှာ ... စိတ်ချ"

မင်းရွှေသွင်က ခြံထဲသို့ ကဲကြည့်လိုက်သည်။ မိုးကတိတ်သွားပြီ။ သို့ပေမယ့် အပင်ကြီးတွေ ပေါ်မှာ ရေတွေအများကြီးတင်ကျန်ရစ်ခဲ့၏။ ခြံကြီးတစ်ခုလုံးက ရွှဲစိုစိမ့်အေးနေ၏။ လေကတိုက် တုန်းပဲ ရှိသေး၏။ လေသိမ်းတိုင်းယိမ်းသည့် အခက်အလက်တွေက ရေစက်ရေမှုန်လေးတွေကို ခါချ နေ၏။ အအေးဓာတ်က တစ်ခြံလုံးကို သိပ်သည်းစွာ လွှမ်းခြုံဆဲပဲဖြစ်သည်။ ။

"ဆင်းကြည့်လိုက်ဦးမယ်၊ ခုလောက် ... သံလွင်လမ်း တစ်ရပ်ကွက်လုံးက အမှိုက်ကြီးပေါင်း စုံ ... ငါ့ခြံရှေ့ မြောင်းကူးအုတ်ခုံလေးမှာ ဆို့ကုန်လောက်ပြီ"

မင်းရွှေသွင်တို့ အိမ်ထိ စီးဆင်းခဲ့သော မြောင်းခေါ်ရမလား၊ ချောင်းခေါ်ရမလား ... သံလွင် လမ်းတစ်ရပ်ကွက်လုံးကို ပတ်စီးခဲ့သော တောင်ကျချောင်းသည် တချို့နေရာမှာ တော်တော် ကျယ် ကျယ် တော်တော်နက်၏။ တချို့နေရာကျတော့ တော်တော်ကျဉ်းနေပြန်သည်။ ။ ချောင်းသည် ချောင်း အတိုင်းစီးဆင်းခဲ့ရာမှ တက္ကသိုလ်ရိပ်သာလမ်းနားသို့ အရောက်မှာ တော့ ... ကတ္တရာလမ်းအောက် ထဲသို့ ဝင်သွားသည်။ ။ ချောင်းကို ခွ၍ လူသွားကတ္တရာလမ်းလုပ်ထားသည် မို့ အဲသည် နေရာမှာ ချောင်းပျောက်သွားသည် ဆိုငြား ... ကတ္တရာလမ်းအောက်မှ နေ၍ တက္ကသိုလ်ရိပ်သာလမ်းကို ဖြတ်ကူးလျက် ... အင်းယားထဲသို့ စီးဆင်း၏။ မင်းရွှေသွင်တို့ ခြံက ချောင်းပျောက်ကာနီး ကုန်းထိပ်လေးမှာ တည်ရှိ သည်။ ။ အုန်းလက်လို ဧရာမအမှိုက်ကြီးများ သည် မိုးရှိန်ကောင်းလျှင်ကောင်းသလို၊ စီးမျောတုန်း ကတော့ တစ်ဟု န်ထိုးပါလာခဲ့ပြီး အင်းယားကန်ထဲ ဝင်ကာနီး၊ ချောင်းပျောက်ကာနီးမှာ လာရောက် တစ်ဆိုတတ်လေ၏။

မိုးရွာပြီးတိုင်း မင်းရွှေသွင်က ကိုယ့်ခြံထိပ် ကိုယ်ဆင်းကြည့်ရသည်။ မြင်မကောင်း ရှုမကောင်းအောင် ပိတ်ဆို့နေသည့် အမှိုက်သရိုက်များ ရှိလျှင် ဆယ်တင်ရလေ၏။

"ကျွန်တော် သွားလိုက်မယ်"

"နေပစေ ... ရတယ်"

ရတယ်ဆိုပေမယ့် ... ဖိုးခင်ထူးက မနေခဲ့ပါ။ ဆင်ခြေလျှောလမ်းက လေးအတိုင်း လိုက်လာ သည်။

"ဒီလောက်ကိစ္စလေးတော့ ကျွန်တော်နဲ့ လွဲလဲ ရသားနဲ့ ကိုယ်တိုင်လုပ်တယ်"

မင်းရွှေသွင်က ဖိုးခင်ထူးကို ပြောမနေတော့ပါ။ မျက်နှာက ခပ်ပြုံးပြုံး ရှိချေ၏။ ဖိုးခင်ထူး သည် ခင်မင်စရာကောင်းသော တပည့်သားမြေးမျိုးဖြစ်၏။ ဖေဖေရှိစဉ်ကတည်းက ဖေဖေကိုယ် တိုင် သူ့ကို ချစ်ခင်သည် မို့ ... "ကြိုက်တဲ့ မိန်း မရှိရင် ပြော၊ ငါတောင်းပေးမယ်"ဟု ပြောခဲ့ဖူး၏။ ဖိုးခင် ထူးက မပြောနိုင်ပါ။ ကြိုက်တဲ့ မိန်းမမရှိလို့ တော့ ဟုတ်မည်မထင်ချေ။ သူ့ကို ဘယ်သူကမျှ ပြန် မကြိုက်ခြင်းသာ ဖြစ်နိုင်၏။ ခဗျာ ... မျက်နှာပေါ်မှာ ဝက်ခြံပုန်းထူလျစ်နှင့် အသားကညိုညိုမှ မွဲညစ်လျက် အရပ်ကဆိုးရှာ၏။

"ထင်တဲ့ အတိုင်းပဲ"

ဧရာမအုန်းလက်ဟောင်းကြီးက တစ်ခု၊ မူလက အခက်အလက်ပြည့် အုန်းလက်ကြီးဖြစ်ခဲ့မှာ ပေမယ့် ... ခုတော့ ထက်ပိုင်းကျိုးကာ နောက်ပိုင်းဘောင်ထူထူ အုန်းလက်ပိုင်းကြီးကတစ်ခု၊ ဝါးလုံး ဆွေးကနှစ်ချောင်း၊ အပြာရောင်ရာဘာဖိနပ်တစ်ဖက်၊ ကြွပ်ကြွပ်အိတ်စုတ်ကြီးကြီးတစ်လုံး၊

ပလပ် စတစ်ပုန်းစုတ်ကတစ်ခု၊ သရက်ကိုင်းဟု ထင်ရသော အရွက်မရှိ တော့ဘဲ အကိုင်းချည်းကျန်သည့် သစ်ပင်ဆွေးကတစ်ကိုင်းတို့ သည် အမြင်မတော်လှစွာ မြောင်းဖုံးလမ်းကူးတံတားမှာ တစ်ဆိုလျက်ရှိ လေ ၏။

"ကျွန်တော်လုပ်ပါ့မယ်"

ဖိုးခင်ထူးက ရေစပ်သို့ဆင်းလိုက်သည် ။ ထိုညစ်ညစ်ပတ်ပတ် အမှိုက်သရိုက်များကို ဆွဲတင်ရ မည်။ မိုးက လုံးဝတိတ်သွားပေမယ့် ... လက်ကျန်ရေက စီးဆင်းဆဲပါ။ မိုးရွာပြီးစဆိုလျှင် ချောင်း က ရေစီးသန်ဆဲ၊ မိုးမရွာသည့်အခါ ... မိုးတွင်းပဲဆိုလျှင် ရေစပ်စပ်ကွက်ကွက်ကလေးနှင့် ရေကလေးတွေ တင်ကျန်နေပုံက တစ်ခါတစ်ခါတော့ ကြည့်လို့ ကောင်းသားပါ။ ငါးရဲ့ခေါင်းတိုလေး တွေကလည်း ချစ်ချင်ဖွယ်။

"ထွန်ခြစ်နဲ့ ဆွဲပါလား"

"ဟုတ်"

ဖိုးခင်ထူး ခြံထဲသို့ ပြန်ပြေးတက်သွားသည် ။ မင်းရွှေသွင်က အမှိုက်စုတွေနားမှာ ကျန်ရစ်ရင်း ... ချောင်းရိုးတစ်လျှောက် မျှော်ကြည့်လိုက်၏။ သူ့ခြံအရှေ့ ပေတစ်ရာရှစ်ဆယ်ထိပ်မှာ ချောင်းက တစ်ဆစ်ချိုးကွေ့နေသည် ။ ကွေ့နေရာမှာ ဝါးရံအုပ်စုရှိလို့ သာ မြေမပြိုဘဲ ကြံ့ကြံ့ခံနေနိုင်တာ။ ဘာပဲ ဖြစ်ဖြစ် ... ဒီစည်းရိုးတစ်လျှောက်မှာ မြေထိန်းနံရံလုပ်ဖို့ ကောင်းနေပါပြီ။ မမထားထားလာလျှင် တော့ ပြောပြ၍ လုပ်မှ ဖြစ်မည်။ အဲသည် မမထားထားဆိုသောအမျိုးသမီးကို နာမည်သာ ကြားဖူးလျက် ... လူချင်းက မတွေ့ဖူးခဲ့ပါ။

"ဆယ့်သုံးနှစ်သမီးက နိုင်ငံခြားကို ထွက်သွားတာလေ၊ သူ့အမေဆုံးတော့ ဆယ့်ကိုး၊ ဟိုမှာ အမေနဲ့ ခြောက်နှစ်ပဲနေလိုက်ရတာ၊ တကယ်ဆို

... အမေမရှိတော့မှ ပဲဟာ ... အဖေ့ဆီ ပြန်လာပါ တော့လား ... "

"မလာဘူး ... သူက ဆယ့်ကိုးနှစ်သမီးကြီးများ တောင် ရှိနေပါပြီတဲ့ ကွာ၊ မိဘအုပ်ထိန်းစရာ မလိုတော့ဘူးတဲ့ ၊ လူတွေနိုင်ငံခြားကို ဖော်ဂွဒ် ဖော်ဂွဒ်နဲ့ တသွားတည်းသွားကြတဲ့ အခါမှာ ... သားတွေ သမီးတွေ ... အဲဒီလို စိတ်ဓာတ်ပျက်ပြားကုန်မှာ ထည့်မတွေးကြဘူး"

ဖေဖေ ယူကြိုးမရ ပြောစကားတွေကိုလည်း ကြားယောင်မိသည် ။

"မင်းထက် နှစ်နှစ်ကြီးတယ်၊ ခုဆို ... နှစ်ဆယ့်ခြောက်"

ဖေဖေသည် သမီးရင်းကို ကွယ်လွန်ကာနီးချိန်ထိ တမ်းတသွားရှာ၏

။

"ဓာတ်ပုံတွေ ဘယ်လိုပဲရိုက်ပို့ပို့ ... လူစင်စစ်ကို တွေ့ချင်တာပေါ့ကွာ၊ ဓာတ်ပုံလောက်နဲ့ ကတော့ ... လမ်းမှာ တွေ့ရင် တောင် ပြန်မလာခဲ့ဘူးလား ဖေဖေ"

"မလာဘူး၊ ဟောလီဒေး ... တဲ့ ၊ တစ်နှစ်တစ်ခေါက် သူတို့ ဆီက ပွင့်လင်းရာသီမှာ ထွက် တယ်၊ အဲဒါနိုင်ငံတကာပေါင်းစုံသာ နဲ့ရော ... ကိုယ့်တိုင်းပြည်တော့ တစ်ခါမှ ပြန်မလာခဲ့ဘူး၊ တစ်ကမ္ဘာလုံးလဲ သူပတ်ပြီးပါပြီ"

"အကြားအမြင်ဗဟု သုတကတော့ ကြွယ်ဝနေမှာ ပေါ့ ဖေဖေ"

"အကြားအမြင် ဗဟု သုတကြွယ်ဝသလို မြန်မာစိတ်လဲ တစ်စတစ်မျှ င်မကျန်တော့အောင် ပျောက်နေတော့မှာ "

ကွယ်လွန်သူ ဖေဖေကိုသတိရပါသည် ။ မိဘမဲ့စွာ ပညာရေး ခါးပြတ်လျက်ရှိသော ... စာတော်ကောင်လေးတစ်ယောက်ကို ဖေဖေ ကောက်ယူမွေးစားခဲ့တာပါ။ သားရင်းနှင့်မခြားသော မေတ္တာတရားကို ပေးခဲ့

သည် ။ ပြုစုပြင်ဆင်ခဲ့သည် ။ ထောက်ပံ့ပေးကမ်းခဲ့သည် ။ ကျောင်းသား
ဘဝမှာ ကတည်းက ကားကိုကိုယ်တိုင်မောင်း၍ ကျောင်းတက်နိုင်ခဲ့၏။
တက္ကသိုလ်မှာ သူဌေးသားအဖြစ် မျက်နှာပွင့်ခဲ့ရခြင်းများ သည် စင်စစ်
... ဖေဖေကျေးဇူးတည်း။

မိုးစဲပြီးချိန် ကြာလာသည် နှင့်အမျှ ရေစီးရေလာအရှိန်က နှေးသွား
သည် ။ မင်းရွှေသွင်က ချောင်းရိုးလေးအတိုင်း ငေးမြဲငေးမိ၏။

"ဪ"

ပြီးလိုက်မိသည် ။ ရေစီးအတိုင်း မျောလာသော လေသွင်းပလပ်စတစ်
အိတ် ဖောင်းဖောင်း တစ်ခုက အမှိုက်စုတွေနားမှာ လာရောက်တန့်
နားသည် ။ အထဲမှာ စာရွက်ဖြူဖြူလေးတစ်ခုက ခေါက်လျက်သား။ ဘယ်
မိန်းကလေးတစ်ယောက်များ ကြိဖန်ဆော့ကစားလေသလဲ။ ဒါမျိုးကို
ယောက်ျားလေးတွေ မလုပ်ဟု ထင်၏။ မိန်းမသားတောင်မှ စိတ်ကစား
စပြုသော ဆယ်ကျော်သက် ပေါက်စထဲက ဖြစ်မည်။ စာရွက်ကလေးထဲ
မှာ စာရေး၊ စာရွက်ခေါက်လေးကို ပလပ်စတစ်အိတ်ထဲ ထည့်၊ ဖောင်း
တင်းသွားအောင် လေမှုတ်၊ သားရေကွင်းနှင့်စည်းပြီးမှ ချောင်းရိုးတစ်
လျှောက် မျှောချ လိုက်ခြင်းဖြစ်မည်။ မင်းရွှေသွင်က ... ပလပ်စတစ်အိတ်
လေးကို ကောက်ယူလိုက်သည် ။ ရေပြည့်ချိန် မို့ ကောက်ယူရလွယ်ပါ
ဘိ။ အထုပ်ကလေးကို ဖြို၊ စာရွက်ခေါက်လေးကိုဖွင့်

"ဤစာရွက်လေးကို ရရှိသောသူသည် ကျွန်မ၏ ဖူးစာရှင် ဖြစ်ပါသည် ။"

မင်းရွှေသွင် ရယ်ပစ်လိုက်၏။ တော်တော်ရှူးလည်း ရှူးတဲ့ ကောင်မ
လေး။ စိတ်ကလည်း ကစား လိုက်တာ။ လေလွင့်လိုက်တာ၊ အသက်ဘယ်
လောက်ရှိပြီလဲတော့ မသိ၊ ဖူးစာရှင်တောင် ရှာနေပြီဆို တော့ ... ရ

ညည်းစားထားဖို့ ကြိုးစားနေပြီပေါ့။ ရည်းစားဆိုတာ ကြိုးစားပမ်းစားထားရသည့် ကိစ္စမျိုး မှ မဟုတ်ဘဲ။ မိမိဆို ... အသက်နှစ်ဆယ့်လေးထဲဝင်ခဲ့ပြီ။ တက္ကသိုလ်မှ ဘွဲ့လည်း ရပြီးပြီ။ အချိန်တန် အရွယ်ရောက်နေပြီဟု ဆိုနိုင်၏။ သီးချိန်ပွင့်ချိန်တန်ပြီဟု ပြောလျှင် ရနိုင်၏။ မိမိမှာ မိန်းကလေး မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းတွေလည်း ရှိပါ၏။ အဲဒါတွေနှင့် ခင်ခင်မင်မင်ပါပဲ။

"ရည်းစားထားဦးမှ ပဲ"ဆိုသော စိတ်ကူးနှင့် တစ်ခါမျှမဆတ်တော့ခဲ့ဖူးပါ။ ရင်ထဲမှာ အချစ် တစ်ခုမဖြစ်ထွန်းသေးသည် မို့ ... ရင်ခုန်လှုပ်ရှားခြင်းလည်း မရှိတော့။ ဒါတွေထဲမှာ ဖူးစာရှင် တစ်ယောက်ယောက်တော့ရှာမှ ပဲလို့ လည်း မတွေးမိပါ။ စင်စစ် ... ဖူးစာရှင်ဆိုတာ ခင်ပွန်းလောင်း၊ ဇနီးလောင်း၊ မိမိလက်ထပ်ရမည့်သူကိုခေါ်တာမဟုတ်လား။ ဖူးစာရှင်ရှာနေပြီဆိုသော မိန်းကလေး ဟာ ခင်ပွန်းလောင်းကို မျှော်လင့်နေတာပဲပေါ့။ ဒါဟာ အလွန်ပေါ့သွမ်းသော စိတ်ကစားမှုတစ်ခုပဲဖြစ် ၏။ ထိုမိန်းကလေး၏ စိတ်သည် ပျံ့လွင့်လွန်းလှသည် ။ ကိုယ့်ညီမသာဆိုလျှင် နားရင်းချည်း တီးမိ မည်ထင်သည် ။ သူ့မိသူဖ ဘယ်သူဆိုတာသာ သိခွင့်ရလျှင် ... တကူးတကသွားရောက် တိုင်တန်း လိုက်ချင်ပါသေးသည် ။

"ဆုံးမဦး" ဟု သတိပေးချင်သည် ။

တချို့မိန်းကလေးတွေ အရွယ်ကလေးရောက်ရုံနှင့် စိတ်ကစားမှုက လွန်လွန်း၏။ ရည်းစား စကားအပြောခံချင်၏။ ကိုယ့်ကို ဘယ်သူကြိုက်ပါ့မလဲ အခွင့်အရေးပေးချင်၏။ အဲဒီအပေါ် သာယာ ကာ ... ရည်းစားတစ်ယောက် ကောက်ကာငင်ကာ ရသွားတတ်သည် ။ ယောက်ျားလေးလည်း တူတူ။ ပေါ့သွမ်းသွမ်းထဲကဆိုလျှင် လက်တည့်က စမ်းချင်လှပါဘိ။

မိန်းမသားမြင်တိုင်း ကိုယ်ပြောင်ဖို့ ၊ နောက်ဖို့ လူဖြစ်လာကြသလို၊ နှုတ်
အရသာခံကာ ချစ်စကားကို ခရီးကြိုလမ်းကြိုပြောချင်၏။ တချို့ လည်း
စွံသွားသည် ။ အဲသည် အခါကျ ... သမီးရည်းစားဖြစ်ကာ ... လူဖြစ်မည်
ဟု မကြံသေး၊ ရည်းစားကလေးတန်းလန်းနှင့် ဖြစ်နေကြတာမျိုး မင်း
ရွှေသွင်က အလွန်မျက်စိနောက် မြင်ပြင်း ကပ်သည် ။

ကိုယ့်မှာ တော့ မိဘမဲ့မို့ မွေးစားဖခင်ကြီးစိတ်ကြိုက်မှ တသဝေမတိ
မ်းစေရန် ကြိုးစားနေထိုင် ရင်း ... လူလိမ္မာဘောင်ခတ်ပြီးသားလို ဖြစ်ခဲ့
ရသည် ။ ပြောင်တာနောက်တာ၊ လက်တည့်စမ်းတာ၊ သူများ သားသမီး
ကို ရင်ထဲက နှစ်နှစ်ကာကာမရှိဘဲ ချစ်စကားပြောတာမျိုး မင်းရွှေသွင်
ဝါသနာမပါ ရုံမျှမက၊ အဲသည် လိုလူမျိုးကို အထင်သေးစက်ဆုပ်သေးသ
ည် ။ အဲသည် လို ပေါ့သွမ်းစိတ်လေးနှင့် လူမျိုးဆိုလျှင် ယောက်ျားလေး
တောင် အထင်သေးလှပြီ။ မိန်းကလေးဆိုလျှင် မပြောနှင့်တော့။ ကိုယ့်
ခြံထောင့်မှ ဝါးစိမ်းခက်သေးသေးကို ချိုး၍ ခပ်စပ်စပ်ကလေး ရိုက်နှက်
ဆုံးမပစ်လိုက်ချင်တော့သည် ။

"ဘာစာလဲ ကိုသွင်"

ဖိုးခင်ထူးက လှမ်းတောင်း၏။

"ဟာ ... ပွတာပဲ"

"ဘာပွတာလဲ"

"ကိုသွင်တော့ ဖူးစာရှင်တွေပြီ"

"ဘာဆိုလို့ တွေ့ရမှာ လဲ၊ အဲဒီလို စိတ်ဓာတ်လေလွင့်တာမျိုးကို န
ည်းနည်းမှ အထင်မကြီး ဘူး"

"ဪ ... ကိုသွင်ကလဲ ... ပျော်စေပျက်စေကလက်စေဆိုသလို ...

ဆော့တာနေမှာ ပေါ့"

"ဒါမျိုး ... ဆော့စရာလား"

"ကျွန်တော်တောင် ဆော့ဖူးသေးတယ်"

"မင်းကလေ ... "

"ဟုတ်တယ် ... မိုးပျံ့ပူဖောင်းမှာ စာချိတ်ပြီး လွှတ်တာ၊ ဤစာကိုရသောသူသည် ကျွန်တော် ၏ ဖူးစာရှင် ဖြစ်ပါသည် ပေါ့၊ လိပ်စာလဲထည့်ရေးပေးလိုက်တယ်၊ ဆက်သွယ်ပါ ... ပေါ့၊ ဒီစာရွက်မှာ လိပ်စာမပါတာ နာတာပဲ၊ ဖူးစာရှင်လဲဆိုသေး ... လိပ်စာမပါတော့ ဘယ်လိုက်ရမှာ လဲ ... တောက်"

ဖိုးခင်ထူးက တောက်တွေတက်တွေ ခေါက်လျက် သွားရည်သိမ်းရတော့မလောက် ဖြစ်နေတာ ကိုပဲ ... မင်းရွှေသွင်က ရယ်မောနေလိုက်တော့သည်။ ဒီကောင်က ရူးပေါပေါမဟုတ်လား။

"မင်းစာရွက်ကိုရပြီး လိုက်လာရောလား"

"ဘယ်သစ်ပင်ချိတ်သွားလဲမှ မသိတာ၊ ဘယ်သူမှ လိုက်မလာဘူး"

"ဘယ်သူက လိုက်လာမှာ လဲ၊ အရူးလား"

"လိုက်တဲ့ သူရှိတယ် ကိုသွင်ရဲ့ ၊ ကျွန်တော်ကြားဖူးတယ်၊ ရပ်ကွက်တစ်ခု မီးလောင်လို့ ထမင်းထုပ်တွေ ပို့ကြတာ ... တစ်ခါတလေကျရင် ထမင်းထုပ်ထဲမှာ ပိုက်ဆံကို ပလပ်စတစ်အိတ်နဲ့ ထည့်ပြီး ထည့်ပေးလိုက်တယ်၊ တစ်ခါတော့ ... အဲဒီလိုပဲ ဖူးစာရှင်ဖြစ်သည် ဆိုတာ ပါလာရော"

"ဟုတ်မှ လဲဖြီးပါ"

"ဪ ... တကယ်ပါဆို ... ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းပြောပြတာ၊ ဖြစ်တာက ကျွန်တော့်သူငယ် ချင်းရဲ့ သူငယ်ချင်း"

"နီးစပ်သားပဲ"

"ယုံစမ်းပါ ကိုသွင်ရဲ့ ၊ တကယ်ပြောတာ၊ အဲဒီထဲမှာ လိပ်စာပါတော့ အဲဒီကောင်က တကယ် လိုက်သွားတယ်"

"တွေ့လား"

ဖိုးခင်ထူးက ခေါင်းညိတ်၏။

"နာမည်ကလဲ လှတယ်၊ ရွှေယမင်းတဲ့ ၊ ဒါနဲ့ ... သွားမေးတာပေါ့၊ ရွှေယမင်းရှိပါသလား ခင်ဗျာပေါ့၊ ထွက်လာပါလေရော ... ရွှေယမင်း၊ ဟား ... ဟား ... "

ဖိုးခင်ထူးက ဗိုက်နှိပ်ရယ်၏။

"ဟေ့ကောင် ... ဒါရယ်စရာလား"

"ကိုသွင်ရေ ... တော်တော်အရုပ်ဆိုးတဲ့ အိမ်ဖော်ကောင်မလေး၊ အသားမဲလွန်းလို့ သူတို့ ရွာ မှာ တော့ မွေးလာတယ်ဆိုရင် လွယ်လွယ်ကူကူနာမည်တစ်ခု ကောက်မှ ညှိလိုက်တော့ ... သူနာမည် မဲတူး၊ ရန်ကုန်မှာ အိမ်ဖော်လာလုပ်တော့ ... သူက သူနာမည်ကို ရွှေယမင်းတဲ့ "

ဖိုးခင်ထူး ရယ်ပြန်၏။ တချို့အိမ်ဖော်မိန်းကလေးတွေ ဘာအဓိပ္ပာယ်မှန်းမသိ၊ တစ်အိမ်မှာ နာမည်တစ်မျိုးပြောတတ်တာ ကြားဖူးနားဝရှိပါ၏။

"အိမ်ရှင်တွေကလဲ တကယ် ... ရွှေယမင်းမှတ်လို့ ရွှေယမင်းခေါ်နေတာ၊ သူ့အမေလိုက်လာ ပြီး ပိုက်ဆံတောင်းမှ ပဲ မဲတူးမှန်းသိတာ၊ အဲဒီ

ကောင်မလေး၊ နန့်ပျာပျာနိုင်လွန်းလို့ ပွဲခကြေရင် အလုပ်ထုတ်မလို့ တဲ့ ... "

"ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းရဲ့ သူငယ်ချင်းလဲ လိုက်သွားရော ... အိမ်ရှင်က ဘာလဲညာလဲ မေး တာပေါ့၊ ဒါ ... ရွှေယမင်းပဲ၊ ကိစ္စကိုပြော ... ဆိုပြီး ရွှေယမင်းအကြောင်းပြောပြတာ၊ ဟိုကောင်လဲ ခွေးပြေးဝက်ပြေး ပြန်ပြေးခဲ့ရတာပဲ"

"ကောင်းတယ်၊ ဘာမှန်းမသိ သွားဆတ်ဆော့တာ"

"ဒီလက်ရေးလေးကြည့်ရတာတော့ စာတတ်ပေတတ်ထဲကပဲ၊ အနည်းဆုံး ဆယ်တန်း လောက်တော့ အောင်မယ်ထင်တယ်နော်"

"မင်းလိုက်သွားလေ"

"လိပ်စာမှ မပါတာ ကိုသွင်ကလဲ၊ ကျွန်တော်ဖြင့် လိုက်တောင်ရှာချင်တယ်၊ တွေ့လို့ လှတပတ လေးဆိုရင် အိုကေပဲ၊ မဲတူးဖြစ်နေတော့လဲ ပြန်ပြေးရုံပေါ့"

"လှတပတလေးဖြစ်နေရင် မင်းကို ဆီးကြိုက်ပျံ့မယ်လို့ ဘယ်သူက အာမခံလဲ"

"ဪ ... ကိုသွင်ကလဲ ... ပြန်ကြိုက်ရင် အမြတ်ပေါ့၊ မကြိုက်တော့လဲ အရင်း"

"ဖိုးခင်ထူး ... ရည်းစားထားတာကိုများ အရင်းတွေအမြတ်တွေ တွက်လို့ "

"ကျွန်တော်တော့ ဒီစာရွက်ကို သူ့အိတ်ထဲပြန်ထည့်ပြီး ဒီချောင်းရိုး အတိုင်း ဆန်တက်သွား ချင်တယ်၊ ဒီချောင်းနဲ့ ထိစပ်နေတဲ့ အိမ်ဝင်းတိုင်းကို ဒီအိတ်လေးထောင်ပြပြီး ... ဒီအိတ် ဒီအိမ်က မျှောတာ

လားလို့ အိမ်ပေါက်စေ့ မေးချင်တယ် "

"ဒီလို ရူးရူးနှမ်းနှမ်း လုပ်ထားတဲ့ ကိစ္စ ဘယ်သူက ဝန်ခံမှာ လဲ၊ သူ့ ဘာသာစိတ်လေတိုင်း ဆတ်ဆော့ထားတာ "

"ကိုသွင် စိတ်မဝင်စားရင် ဒီစာရွက်လေး ကျွန်တော်ယူမယ် "

ဖိုးခင်ထူးက စာရွက်လေးကို ရင်မှာ ကပ်လိုက်၏။

"မပေးပါဘူး "

မင်းရွှေသွင်က ဆွဲလှလိုက်သည် ။ စာရွက်လေးက မင်းရွှေသွင်ဆီ ပါ သွားသည် ။

"ဒီလိုကျတော့လဲ နှမြောရလား "

ဖိုးခင်ထူးက မဲ့ရွဲ့လိုက်၏။ မင်းရွှေသွင်က ရယ်လိုက်သည် ။ သက်သက်မဲ့ ဖိုးခင်ထူးကို စ ချင် စိတ်ဖြင့် စာရွက်လေးကိုခေါက်၍ ရုပ်အင်္ကျီအိတ်ထဲ ထည့်လိုက်သည် ။ အိတ်ထဲမှာ ရှိနေသည် မို့ ... ညအိပ်ကာနီးမှာ အိတ်ကိုစမ်း ဖြစ်၏။ ဘာရယ်မဟုတ် ... တစ်ခေါက်ဖြန့်ဖတ်ဖြစ်သည် ။ ခေါင်းအုံး အောက်သို့ သွင်းထားလိုက်မိသည် ။ မနက်မိုးလင်း၍ အိပ်ရာမှ နိုးလာသည့်အခါ ... လူက တစောင်း ပုံစံမှာ လက်တစ်ဖက်က ခေါင်းအုံးအောက်သို့ ရောက်နေသည် ။ စာရွက်လေးကို ထိမိနေသည် ။ တစ်ခေါက် ဖွင့်ဖတ်ဖြစ်ပြန်၏။

"ဤစာရွက်လေးကို ရရှိသောသူသည်

ကျွန်မ၏ ဖူးစာရှင် ဖြစ်ပါသည် " ... တဲ့ ။

ဤစာတန်းကလေးနှင့် အိပ်ရာဝင်ဖြစ်ကာ ... ဤစာတန်းကလေးဖြင့် နိုးထလာခဲ့လေတော့ သည် ။

အခန်း (၂)

"ဟုတ်ကဲ့ ... အမိန့်ရှိပါ"

"ကလစ်"ဆိုသော အသံကလေးကြားလိုက်ရသည် မို့ ... နိုင်ငံခြားမှ ဖုန်းလို့ တော့ ထင်လိုက် သား။

"ဦးဘသွင်အိမ်ကလား"ဆိုသော ဝါကျကို အင်္ဂလိပ်လို ပြောသည် ။ ဒီ ဘက်မှ မြန်မာဆန်စွာ "ဟုတ်ကဲ့အမိန့်ရှိပါ"လို့ ပြောနေမှ တော့ ... တစ် ဖက်မှ စကားပြောသူသည် မြန်မာစကားတတ်သည် ဆိုလျှင် မြန်မာလိုပဲ ပြောသင့်၏။ အင်္ဂလိပ်စကားသံ လေယူလေသိမ်းက ကောင်းလွန်းလို့ မ နည်းနား ထောင်ရပေမယ့် ... ဘာကြောင့်မှန်းမသိ၊ တစ်ဖက်မှ စကားပြောနေသူဟာ အင်္ဂလိပ်မတစ်ယောက် မဟုတ်မှန်း သိနှင့်၏။ သူ့ စကားသံကတော့ အင်္ဂလိပ်ကားတွေကြည့်စဉ်မှာ အင်္ဂလိပ်မ စစ်စစ်ပြော သော စကားသံနှင့် တသဝေမတိမ်း တူလွန်းလှပါ၏။

"ဟုတ်ပါတယ်"

မြန်မာလိုပြန်ပြောဖြစ်လိုက်သည် ။ မင်းရွှေသွင်က အင်္ဂလိပ်စကားပြောဖို့ အလွန်ဝန်လေးပါ သည် ။ မပြောတတ်တာလည်း မဟုတ်ပါဘဲ။ ဘွဲ့ရလူငယ်တစ်ယောက်၊ အင်္ဂလိပ်ကားတွေ အကြည့် များ သူတစ်ယောက်၊ မွေးစားဖခင်ကြီး၏ အမိန့်ဖြင့် အင်္ဂလိပ်သတင်းစာ ကို တစ်စောင်လုံး၊ ကြော်ငြာ တွေပါမကျန် နေ့တိုင်း မဖြစ်မနေဖတ်ရသူ

တစ်ယောက်မို့ ... သူများက အင်္ဂလိပ်လိုလာပြောလျှင် မင်းရွှေသွင် နားလည်ပါသည်။ ကိုယ်ကပြန်ပြောဖို့ ကျတော့ ... အလေ့အကျင့်မရှိသည်မို့ နှုတ်ဆွဲကာ မထွက်ဘဲ ရှိချေသည်။ စိတ်ထဲရောက်လာသမျှ အတွေးတွေက နှုတ်မှ လျှောလျူစွာ ထွက်မသွားပါ။ အင်္ဂလိပ်စကားဝါကျတစ်ကြောင်းပြောချင်လျှင် ရင်ထဲမှာ ဝါကျတစ်ကြောင်းကို အရင်ဆုံးစီစဉ်လိုက်ရသည်။ ပြီးမှ ပြောချ ဖြစ်၏။ ဒါတောင် ... မှားသွားမလား ... မှားသွားမလား ... ပူပန်စိတ်ဖြင့် မရွံ့မရဲနိုင်လှသည်။ နှုတ်ထွက်ကို မရဲတာပါ။

"အင်္ဂလိပ်ကို အထင်ကြီးလွန်းလို့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ... ဒီဘာသာစကားက နိုင်ငံတကာ သုံးလို ဖြစ်နေတော့ ကိုယ်လဲသုံးနိုင်ရမယ်၊ ဖတ်နိုင်ပြောနိုင်ရမယ်၊ အထူးသဖြင့် ... ခုဆို နိုင်ငံခြား တွေနဲ့ ဆက်သွယ်ပြီး ကုန်သွယ်နေရပြီ၊ နိုင်ငံခြားသားတွေနဲ့ မပတ်သက်ချင်လို့ မရဘဲ ပတ်သက်နေရ ပြီ ... "

"ဗမာလိုသွားပြောလို့ မရတော့ဘူး၊ ဟိုဘက်က ဘာလူမျိုးပဲဖြစ်ဖြစ် ... သူကလဲ အင်္ဂလိပ် စကားပဲ ပြောတတ်အောင် ကျင့်ခဲ့မှာ ဆိုတော့ ကိုယ်ကလဲ ဒီစကားပဲပြောတတ်အောင် ကျင့်ထားရ မယ်" ... တဲ့ ။

ဖေဖေဦးဘသွင်ရဲ့ ဩဝါဒပါ။ မင်းရွှေသွင် အင်္ဂလိပ်စကားပြောသင်တန်းကို တက်ရသည်။ သင်တန်းမဆင်းမီကတည်းက ဒွတ်ဒက်ရွတ်ရှက်ပြောကုန်ကြပြီ။ မင်းရွှေသွင်သည် သာလျှင် ပါးစပ်ကြီးပိတ်လျက်။ သင်တန်းဆင်းသည့်အခါမှာ တချို့ ... မြန်မာစကား မေ့သွားသလားတောင် ထင်ရအောင် အင်္ဂလိပ်လိုချည်းပြော၏။ မြန်မာလိုပြောလျှင် ခွေးအကြီးလှည်းနင်းခံရသလို တဂီးဂီး တဂဲဂဲနှင့် ထစ်ငေါ့ကာ ... အင်း ... အဲ မြည်လျက် မပြောတတ်တော့ဘဲ ... နောက်ဆုံးမှာ "ဘာခေါ်မလဲ

"ဆိုတာပြောလျက် အင်္ဂလိပ်ဝါကျပဲ ထွက်လာသည်။ တချို့ကျတော့ အင်္ဂလိပ်စကားကို ဝါကျ တစ်ကြောင်းလုံး ပြည့်စုံအောင်တော့ မပြောပါ။ မြန်မာဝါကျထဲမှာ အင်္ဂလိပ်စကားလုံးကို အားလုံးနီးပါး ထည့်သုံးလျက် ဝါကျစီပုံကျမှ မြန်မာနည်းမို့ တော်တော်ခွကျနေရပေမယ့် ... မြန်မာချင်းမို့ နားလည်ကြသည်။ မင်းရွှေသွင်လိုလူမျိုးကတော့ သင်တန်းသားပြီးသွားသည်။ သင်တန်းကာလ တစ်လျှောက်လုံးမှာ မြန်မာစကားပြောမှုနှင့် ဒဏ်ငွေလည်း တော်တော်ဆောင်လိုက်ရသည်။ သင်တန်းပြီးလို့ သင်တန်းသားသင်တန်းသူတွေ ပျော်ပွဲစားထွက်သော ခရီးစရိတ်ကုန်ကျငွေထဲမှာ မင်းရွှေ သွင်ဆောင်ထားသော ဒဏ်ကြေးက တစ်ဝက်နီးပါးပါသည်။ မင်းရွှေသွင်ကတော့ အင်္ဂလိပ်စကားကို သွက်သွက်မပြောနိုင်ခဲ့ပါ။

"ခင်ဗျားကြောင့် ကျွန်တော့်သင်တန်း နာမည်ပျက်ပါပြီ" ... တဲ့။

သင်တန်းဆရာက အသက်ချင်းတွေ မတိမ်းမယိမ်းမို့ ... သင်တန်းသူ သင်တန်းသားတွေကို ခင်ဗျား၊ ကျွန်တော်နှင့်ပဲ ပြော၏။ မင်းရွှေသွင် ရယ်နေခဲ့ရသည်။ ။ အဲဒီလိုလူစားမျိုးကို တစ်ဖက်က အင်္ဂလိပ်လိုလာပြောနေတော့ မင်းရွှေသွင်က မြန်မာလိုပဲ ပြန်ပြောဖြစ်သည် သာ။

"ဦးဘသွင်ရဲ့ သမီး မမထားထားသွင်ပါ"

"ဟုတ်ကဲ့ မမ"

"ကိုယ်ပြန်လာမယ်ဆိုတာ ထပ်ပြောတာ"

"ဟုတ်ကဲ့ ... မမစာထဲမှာ ပါလို့ သိပြီးပါပြီ"

အပြန်အလှန်စကားပြောနေကြသည် မှာ မှန်၏။ သို့ပေမယ့် ... စ

ကားအသွားအပြန် အကုန် လုံးကိုသာ ကြားလူတစ်ယောက်ကြားရလျှင် ရယ်ချင်စဖွယ်။ တစ်ယောက်က အင်္ဂလိပ်လိုပြော၍ တစ်ယောက်က မြန်မာလိုပြောနေသည် ။ မမထားထားသွင် ပြန်လာမယ်ဆိုတာ သူ့ပို့လိုက်သော ပို့စကတ်ထဲမှာ ပါသော စာကြောင်းလေးနှစ်ကြောင်း သုံးကြောင်းကြောင့် သိပြီးပါပြီ။ ဖေဖေဦးဘသွင် တော်တော်လေးနေမကောင်းဖြစ်စဉ်က မင်းရွှေသွင်ဖေဖေပြောသော ဖုန်းနံပါတ်နှင့် နိုင်ငံခြားသို့ ဖုန်းလှမ်းဆက်သေးသည် ။ တစ်ဖက်ဖုန်းမှာ ကိုင်မည့်သူ မရှိ။ မှာ စရာရှိလျှင် မှာ ခဲ့ပါ ... ဆိုသော စကားသံလေးကြားရ၍ ... ဖေဖေဦးဘသွင် နေမကောင်းကြောင်း ပြောထည့်ထားခဲ့သည် ။

နောက်တော့ ဖေဖေ ဆုံးရှာ၏။

ဆုံးဆုံးချင်း ... မင်းရွှေသွင် ဖုန်းဆက်ပြန်သည် ။ တစ်ဖက်မှာ ကိုင်သူမရှိပြန်ချေ။ မှာ စရာရှိ မှာ ခဲ့ပါ။ စကားသံလေးပဲ ရပြန်၏။

"ဖေဖေဆုံးပြီ ... မမ လိုက်လာမလား၊ ကျွန်တော်ပဲသဂြိုဟ်လိုက်ရမလား၊ မမလာအောင် စောင့်ရမလား၊ မမ ... တစ်ခုခုတော့ ပြန်ပြောပါ၊ ကျွန်တော့်ဆီ ဖုန်းပြန်ဆက်ပါ"

ဟု ... ပြောထားခဲ့သည် ။ ဖုန်းပြန်မဆက်သည် မို့ ... မင်းရွှေသွင်ပဲ ထပ်ဆက်ရသည် ။ ဒီတစ်ကြိမ်မှာ တော့ ကိုင်မည့်သူရှိသည် ။ ဟိုဘက်က အင်္ဂလိပ်လိုပဲပြော၏။ မြန်မာတစ်ယောက် မဟုတ်တာ သေချာသည် ။ ဘာလူမျိုးမှန်းမသိသော အမျိုးသမီးတစ်ယောက် အင်္ဂလိပ်စကားသံလည်း လေယူလေသိမ်းမကောင်းလှ။ အဲသည် တစ်ကြိမ်မှာ တော့ မင်းရွှေသွင်က အကျိုးအကြောင်းကို အင်္ဂလိပ်လိုပြော ဖြစ်၏။

"ကိုယ်က တီနာရဲ့ အခန်းဖော်သူငယ်ချင်းပါ၊ ယူထားခဲ့တဲ့ မက်ဆေ့ချ်ရတယ်၊ တီနာကို လှမ်း ပြောပြီးပြီ၊ တီနာက လောလောဆယ် သူ့ဆ

ရာပါမောက္ခကြီးတွေရဲ့ နယ်ဘက်ရောက်နေတယ်၊ သူ ပြန်လာလို့ မမိနိုင်ဘူးတဲ့ ၊ သဂြိုဟ်လိုက်တော့တဲ့ ၊ ဂူသွင်းထားပါတဲ့ ၊ သူ နောက်မှ လာခဲ့မယ်တဲ့ "

အော် ... တီနာဆိုတာ မမထားထားသွင်ရဲ့ အင်္ဂလိပ်နာမည် ထင်ပါရဲ့ ... ဟု တွေးလိုက်မိပြီး ... နောက်တစ်ကြိမ် အင်္ဂလိပ်လိုပြန်ပြောဖို့ မေ့လျော့စွာ "ဟုတ်ကဲ့"ဟု ပြောလိုက်မိသေး၏။ ဟိုဘက်က ဖုန်းချသွားတော့ ကိုယ့်အဖြစ်ကို ပြုံးချင်ရသေးသည် ။ နောက်တော့ ... ပို့စကတ်တစ်စောင် စာတိုက်မှ ရောက်လာသည် ။ ဟာပိုင်ယီမှ ပို့လိုက်ခြင်းဖြစ်သည် ။ ကတ်ပြားမှာ ပုံနှိပ်ထားသော စာများက ...

"သင့်ပူဆွေးမှုကို စာနာစွာ သင်နှင့်ထပ်တူထပ်မျှ ဝမ်းနည်းမိပါကြောင်း"

ဆိုသည့် ... အဓိပ္ပာယ် ဖြစ်၏။

သူတို့ နိုင်ငံမှာ များ ... ကြံကြံဖန်ဖန် စိတ်ကူးလည်း ရတတ်ပါပေရဲ့ ၊ အသုဘကိုပို့ဖို့ ကြတ် တောင်ရိုက်ထားဖို့ သတိရရှာ၏။ သူတို့ နိုင်ငံမှာ ဒီလိုကတ်လေးတစ်ကတ်ပို့လိုက်လျှင် တာဝန်ကျေလှ ပြီ။ လက်ခံရရှိသူကလည်း ကျေးဇူးတင်လှပြီ။ မြန်မာ့စရိုက်နှင့် ခံစားကြည့်ရတော့ ပေါ့တိမ်လိုက် တာ။ မကျေနပ်လိုက်တာများ နှယ်။ သမီးရင်းက ဖခင်ရင်းသေဆုံးမှုအတွက် မွေးစားသား၏ ပူဆွေး မှုကို စာနာနေပါသတဲ့ ။ မင်းရွှေသွင်က ရင်ထဲအောင့်သီးအောင့်သက်နိုင်လှပါ၏။ လက်ရေးနှင့် စာလေးနှစ်ကြောင်း သုံးကြောင်းတော့ပါသေးသည် ။ ဒါ ... တော်တော်ကြီး အချိန်သုံးပြီး အပင်ပန်း ခံ ရေးသားလိုက်တာတော့ မသိပါ။

"ဖေဖေကွယ်လွန်သည့်အတွက် ဝမ်းနည်းပါသည် ။ မကြာမီ ဖေဖေ

ဂူကို လာကန်တော့ပါမည်။ လာနိုင်သည့်အခါတွင် အကြောင်းကြားပါမည်။ ကျေးဇူးတင်ပါသည် " ... တဲ့ ။

ဖခင်တစ်ယောက်လုံး ကွယ်လွန်ခြင်းအတွက် ခံစားမှုက ပေါ့တိမ်လွန်းသည် ဟု ထင်၏။ မင်းရွှေသွင်တောင် သေကောင်ပေါင်းလဲ ပူဆွေးရသည် ။ ရွှေတောင်ကြီးပြိုကျသလို အားကိုးရာမဲ့ သွားလိုက်ရသည့်ဖြစ်ခြင်း၊ ရင်ထဲလိုက်ဆိုကာ ... ထမင်းမျိုမကျ ... လူက ငေါငေါငူငူကြီးဖြစ်ကာ ဖေဖေသက်မဲ့ကိုယ်ခန္ဓာကို မစွန့်ပစ်ရန်အောင်ဖြစ်ရသည် ။ လူအမျိုးမျိုး စိတ်အထွေထွေရှိကြသည် ။ စာပနာပရိသတ်အချို့က မင်းရွှေသွင်ကို သနားကြသည် ။ တချို့က အမွေတွေတစ်ပုံကြီးရတော့မည့် "ကော်ကောင်"အဖြစ် ခနီးခန့် ကြည့်၏။ မင်းရွှေသွင် ကြေကွဲဝမ်းနည်းစွာစီးကျလာခဲ့သော မျက်ရည် များကို လူကွယ်ရာသို့ပြေး၍ ကြိတ်သုတ်ခဲ့ရသည် ။

ကိုယ်က အဖေရင်းလိုချစ်လို့ မျက်ရည်ကျတာပေမယ့် လူဆိုတာက မျှဝေခံစားနိုင်သူ ရှိမှာ ဖြစ် သလို ...

"မွေးစားသားက ... အမွေဆက်ခံလို့ ကောင်းအောင် ငိုပြနေလိုက်တာ" ဟု ကဲ့ရဲ့ သူလည်း ရှိမှာ လေ။ ကိုယ် ဘယ်လောက်ပဲ ကြေကွဲဝမ်းနည်းရပေမယ့် ...

"ဘယ်လောက်ပျော်နေမလဲ၊ အားလုံးပိုင်သွားပြီ"လို့ ပြောနေမည့်ပါးစပ်တွေက ရှိဦးမှာ ။ ဖေဖေကွယ်လွန်ခြင်းသည် မင်းရွှေသွင်အတွက် အစားထိုးမရသော ဆုံးရှုံးမှုကြီးဖြစ်ပါသည် ။ ဖေဖေ သည် ရှာမှ ရှားသော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး ဖြစ်၏။ ဖေဖေ ဘယ်လိုလူဆိုတာ သူ့သမီးရင်းတောင်မှ သိရဲလား။ သူပြောသလို ရန်ကုန်ရောက် လာပြီး ဖေဖေဂူကို လာကန်တော့လျှင်တောင် ဖေဖေအကြောင်းကို ပြောဖြစ်အောင်ပြောပြရပါဦးမည်။ ဆ

ယ့်သုံးနှစ်လုံးလုံး တစ်ခါမျှပြန်မတွေ့ရဘဲ တယ်လီဖုန်းဆက်ရုံ၊ စာရေးရုံ နှင့် တင်းတိမ်ခဲ့သော သမီးတစ်ယောက်ဟာ ... ဆယ်နှစ်တူတူနေလိုက် ရသည့် မွေးစားသား လောက် ဖေဖေအကြောင်းကို သိမည်မထင်ပါ။

"ဟယ်လို ... ဟယ်လို"

မင်းရွှေသွင်ဘက်မှ အသံတိတ်နေသည် မို့ ဟိုဘက်မှ ဟယ်လို ... ဟယ်လိုသံ ထွက်လာသည်။ ။

"ဟုတ်ကဲ့ ... ဟုတ်ကဲ့ပြောပါ မမ"

"ရောက်မယ့်ရက်ကို ဖုန်းထပ်ဆက်မယ်၊ ကြိုနိုင်လဲကြိုပေါ့၊ မကြိုနိုင်လဲရတယ်"

"ကြိုပါ့မယ်"

"ကိုယ့်အတွက် သင့်တော်မယ့်ဟိုတယ်တစ်ခုခုလောက် ယူစုံစမ်းထားပေးနိုင်ရင် လုပ်ထား ပေးပါ။ ယူလုပ်မပေးနိုင်ရင် ... ကိုယ်ခရီးသွားကုမ္ပဏီတစ်ခုခုနဲ့ ဆက်လိုက်မယ်"

"လုပ်ပေးပါ့မယ် မမ၊ ဟိုတယ်မှာ စုံစမ်းဖို့ က ဘာအတွက်ပါလဲ မမ"

"တည်းခိုဖို့ လေ ... ယူတို့ အိမ်မှာ ကိုယ် နေနိုင်မလား၊ မနေနိုင်လား မသေချာဘူးမဟုတ် လား"

"ဘာဖြစ်လို့ ပါလဲ မမ ... ကျွန်တော်နဲ့ တူတူမို့ တည်းခိုဖို့ မသင့်တော်ဘူးထင်ရင် ကျွန်တော် ... အောက်အိမ်ဆင်းနေပေးလို့ ရပါတယ်၊ အောက်အိမ်ဆိုတာ ဆားဗင့်ကွာတာကို ပြောတာပါ၊ မမက အိမ်ပေါ်မှာနေလို့ ရပါတယ်၊ ထမင်းချက်တဲ့ အမျိုးသမီးကြီးက အသက်လေးဆယ်ကျော်ပါ၊ သူတူမ ကောင်မလေးတစ်ယောက်လဲ လက်တိုလက်တောင်းခိုင်းဖို့ ရှိတော့ မမမှာ မိန်းမဖော်ရှိနေပါတယ် ..."

"ပြီးတော့ ... မမကို အိမ်အပ်ပြီးရင် ကျွန်တော်က တခြားထွက်သွားလို့ ရပါပြီ၊ ကျွန်တော် ပစ္စည်းအပ်နိုင်ရုံ စောင့်ရှောက်နေတာပါ။ မမလာရင် ကိုယ့်အိမ်ကိုယ်တည်းခိုလို့ ရပါတယ်"

"ဘာအဓိပ္ပာယ်တွေလဲ၊ ဘာဆိုလိုလဲ ... နားမလည်ဘူး၊ ယူတို့ ဆီမှာ သိပ်ပူတယ်ပြောသံ ကြားလို့ ... ဟိုတယ်တွေကတော့ ဖော်ရိန်နာတွေ တည်းခိုလို့ ဖြစ်အောင် စီစဉ်ထားမှာ မို့ အဆင်ပြေ မယ်ပြောတာ"

"ဒီလိုဆို အဆင်ပြေပါတယ်၊ အခုက ရန်ကုန်မှာ မိုးတွင်းပါ၊ ရာသီဥတု မပူပါဘူး၊ ပြီးတော့ ... အိမ်မှာ လေအေးပေးစက်တွေ ရှိပါတယ်၊ ရန်ကုန်က တော်ရုံတန်ရုံ ဟော်တယ်တစ်ခုလောက်တော့ မမအိမ်က အဆင့်မြင့်ပါတယ်၊ မမ နေလို့ ဖြစ်မှာ ပါ"

"ဒါဆို ကောင်းတာပေါ့၊ ယူ ကြိုနိုင်လား"

"ကြိုနိုင်ပါတယ်"

"ကောင်းပြီ ... ဖုန်းထပ်ဆက်မယ်၊ ဒါပဲ ၊ ဘိုင်"

"ဟုတ်ကဲ့"

သူ့လို "ဘိုင်"ဟု မပြောဖြစ်ဘဲ၊ ဟုတ်ကဲ့ပဲ ပြောဖြစ်လိုက်သည် ။ ဆယ့်သုံးနှစ်သမီးက အမိ မြေကိုစွန့်ခဲ့သော မိန်းမသားတစ်ဦး နောက်ထပ် ဆယ့်သုံးနှစ်အကြာတွင် ကိုယ့်တိုင်းပြည်ကို ပြန်လာ ဖို့ စီစဉ်ခြင်းမှာ ရာသီဥတုကိုတောင် ဘယ်လိုရှိမှန်းမသိတော့လောက်အောင် မေ့လျော့စရာလား။ သူများက "သိပ်ပူတယ်" ပြောရုံနှင့် မနေတတ်အောင် ဖြစ်စရာလား။ မင်းရွှေသွင် တကယ်ပဲ စိတ်ညစ်မိပါသည် ။ မြန်မြန်လာစေချင်လှပါပြီလေ။ မြန်မြန်လာမှ ကိစ္စဝိစ္စတွေ မြန်မြန်အေးမည်။ လူဆိုတာတွေကလည်း ခက်သား။ ဦးဘသွင်ဆုံးပြီးကတည်းက မင်းရွှေသွင်ကို တွေ့

လျှင် စိုက်ကော် လို့ ချုံပေါ်ရောက်ရသည့် သတ္တဝါလိုလို၊ အချောင်ပွလူ သားလိုလို၊ မင်းရွှေသွင်ကောင်းစားဖို့ ဦးဘသွင် ကပဲ သေပေးရသလိုလို၊ မျက်နှာပေးနှင့် စကားသံတွေက သိပ်မကောင်းချင်ပါ။ ဒါတွေကို မင်း ရွှေသွင် စိတ်ဆင်းရဲရလှပါပြီ။ ဖေဖေနှင့် မင်းရွှေသွင်တို့ နှစ်ဦးကြားမှာ ထားရှိအပ်သော "သား အဖမေတ္တာ" ကို ကာယကံရှင်နှစ်ဦးမှ လွဲလျှင် အတူနေ ဖိုးခင်ထူးနှင့် ထမင်းချက်ဒေါ်စိန်၊ သူတူမ အမာတို့ ပဲ သိသည် ။ ယာဉ်မောင်း ကိုတင်ကြည်တောင် သေချာမသိနိုင်ပါ။

အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် ... ကိုတင်ကြည်က ရောက်တာမကြာသေး လို့ ပါ။ ဒေါ်စိန်ကတော့ အတူနေလာတာ ရှစ်နှစ်ရှိပြီ။ ဦးဘသွင်က မင်း ရွှေသွင်ကို မွေးစားပြီးနောက် နှစ်နှစ်မှာ ဒေါ်စိန် ရောက်သည် ။ ဒီအရင် က ထမင်းချက်တွေက လေးငါးလတစ်ယောက်ပြောင်းကာ မမြဲခဲ့ပေ။ ဒေါ်စိန် ကျမှ မြဲကာ နှစ်ကြာခဲ့၏။ သူတူမ အမာရောက်တာလည်း လေး နှစ်ရှိပြီ။ ဖိုးခင်ထူးကကျတော့ မင်းရွှေသွင်နှင့် မတိမ်းမယိမ်းရောက်သ ည် ။ မင်းရွှေသွင် ဆယ့်လေးနှစ်သားနှင့် ဖေဖေဆီရောက်ပြီး မကြာခင်မှာ ဖိုးခင်ထူးက ဆယ်နှစ်သား၊ သူ့အဖေက သူ့ကိုလက်ဆွဲပြီး ဖေဖေဆီရောက်လာသော ရပ်ဆွေရပ်မျိုး တပည့်တပန်း။ ဖေဖေဆီမှာ လက်တိုလက်တောင်းလုပ်သည် ။ ဖေဖေက ဖိုးခင်ထူးကို ကျောင်းထား ပေး၏။ သို့ပေမယ့် ... ဖိုးခင်ထူးခမျာ ခုနစ်တန်းသို့ရောက်ပြီး နောက်ထ ပ်အတန်း မတက်နိုင်တော့ပါ။ ခုနစ်တန်းမှာ နှစ်နှစ်ဆက်ကျပြီး ကျောင်း ထွက်လိုက်ရသည် ။

သူ့အဖေက ရွာပြန်ပြီး နောက်မိန်းမယူကတည်းက ဖိုးခင်ထူးက ဒီမှာ ကျန်ရစ်ခဲ့တာ ... ခုထိ ပါပဲ။

"ကိုသွင်"

"အင်း"

"ထမင်းချိုင့်ထည့်လိုက်ရမလား ... ပြန်စားမလားတဲ့ ၊ ဒေါ်စိန်က"

"ထည့်လိုက်၊ ပြန်မစားတော့ဘူး၊ ကိုတင်ကြည့်အတွက်ပါ ထည့်ပေးလို့"

ဖေဖေဈာပနာရက်မှာ ရပ်ဆိုင်းထားရသော အလုပ်တွေက ခုရက်မှ ပြုကြပ်နေ၏။ ဖေဖေ သည် တော်တော်အလုပ်လုပ်နိုင်သောသူ ဖြစ်၏။

"ပင်ပန်းပါတယ် ဖေဖေရယ်၊ နည်းနည်းပါးပါး အလုပ်လျှော့ပါလား"

ဟု မင်းရွှေသွင် ပြောဖူးသည် ။

"ဖေဖေမှာ ဘာရှိလို့ လဲ၊ ဘယ်သူရှိလို့ လဲ၊ ခုမှ ... မင်းရှိနေလို့ အဓိပ္ပာယ်နည်းနည်းရှိသေးတာ၊ မင်းသာ မရှိရင် ပိုဆိုးဦးမယ်၊ အလုပ်ထဲ စိတ်နှစ်ထားမှ ဖေဖေအချိန်တွေကို သုံးစရာရှိမှာ ပေါ့၊ ဒီလိုမှ မဟုတ်ရင် ဒီအချိန်တွေကို ဘယ်လိုသွားသုံးရမလဲ"

ဟုတ်ရှာ၏။ ဖေဖေခမျာ သူများ တွေလို ဇနီးနှင့်သားသမီးနှင့် ပျော်ရွှင်စွာနေထိုင်နိုင်သူမှ မဟုတ်ဘဲ။ အိမ်ပြန်လာလျှင် တစ်ယောက်တည်း။ စာဖတ်၊ တီဗီလေး၊ ဗီဒီယိုလေးကြည့်။ စိတ်ကောင်းစေတနာကောင်းရှိပေမယ့်၊ မဟုတ်တာ မမှန်တာမလုပ်ပေမယ့်၊ ပုရွက်ဆိတ်တစ်ကောင် အလကားနေရင်း သတ်ချင်နေသူမဟုတ်ပေမယ့် ... ဖေဖေက ဘာသာရေးကျတော့လည်း သိပ်စိတ် မဝင်စားလှပါ။

"မစိန် ... ဘုရားခန်းကို ဂရုစိုက်"

ဒီလိုပြောတတ်ပေမယ့် ... သူကိုယ်တိုင်ကျတော့ ဘုရားစင်ရှေ့သို့ ရောက်ခဲ့လှသည် ။ ဖေဖေ ပုတီးစိပ်တာမတွေ့ဘူးပါ။ ဘုရားကို မနက်ပြ

နံညပြန် ရှိခိုးတာလည်း မတွေ့၊ ဖေဖေတစ်ခါမျှလည်း ဥပုသ်မစောင့်။

"ကိုယ့်နောက်ပါမယ့်အရေးတွေ လုပ်ပါတော့လား ဖေဖေ"

ဟု ပြောချင်ပေမယ့် ... မပြောရဲ၍ မြဲနေရသည် ။ ဖေဖေနှင့်ရွယ်တူ
တွေ ရိပ်သာတွေ၊ စခန်း တွေတို့ ဆယ်ရက်တစ်ပတ်ဆိုသလို
ဝင်ကုန်ကြပြီမို့ ... ဖေဖေကိုလည်း ဝင်စေချင်ပါသည် ။ သို့ပေမယ့်
မပြောရဲပါ။ ဒါကို ဖေဖေက ရိပ်မိပုံရသည် ။

"ဘာသာရေး ကိုင်းရှိုင်းတယ်ဆိုတာ မြတ်စွာဘုရားမှာ ကြားခဲ့တဲ့ အ
တိုင်း ကျင့်ကြံနေထိုင် အားထုတ်နိုင်ခြင်းလို့ ဖေဖေမြင်တယ်၊ ဖေဖေ ငါး
ပါးသီလကို တကူးတက ... ဘုရားရှေ့သွားပြီး ရွတ်ဆိုမထားပေမယ့် မြ
တယ်" ... တဲ့ ။

ဖေဖေစကားကို ယုံပါသည် ။ ဖေဖေသည် အချို့ပစ္စည်းတစ်ခုခု ပုရွ
က်ဆိတ်တက်လို့ ဒေါ်စိန် အဖယ်ကြမ်းလျှင်တောင် ...

"သွားကြားထိုးတုတ်ကလေးတွေနဲ့ တစ်ကောင်ချင်းဆယ်ယူပြီး
ဘေးကင်းရာပို့ပါလား မစိန် ရယ်" တဲ့ ။

စိတ်မသက်သာပုံနှင့် ပြောရှာ၏။

"အလေးချိန်ကို မမှန်ဘဲ လျှော့ပေးတတ်တာ သားငါးသည် တွေတင်
မကဘူးကွ၊ စပျစ်သီး ရောင်းတဲ့ သူတွေလဲ ပါတယ်၊ ထူးဆန်းတယ်" ...
တဲ့ ။

မင်းရွှေသွင်နှင့် ဖိုးခင်ထူးတို့ က ခြံထဲရှိ ရေစင်ပေါ်တက်၍
တစ်ဖက်ခြံမှာ သီးတာပေမယ့် ... ကိုယ့်ခြံဖက်ကိုင်းနေသော မချစ်စုသ
ရက်သီးတွေကို ခူးစားကြတော့ ဖေဖေ ဆုံးမပုံက သိမ်မွေ့၏။

"အဲဒါ ခိုးရာရောက်တယ်၊ ဒါလဲ သူခိုးတစ်မျိုးပဲ၊ သူများ အိမ်ထဲ ည

ဘက်ဝင်ပြီး အထုပ်ကြီးနဲ့ ထမ်းချလာမှ သူခိုးဖြစ်တာဟုတ်ဘူး၊ ကိုယ်က ခိုးမိပြီး မထင်မှတ်ဘဲ ခိုးရာရောက်နေတဲ့ ခိုးခြင်းတွေ လဲ အများကြီးရှိ တယ်၊ ဥပမာပေးမယ် ... မစိန်ဆိုပါတော့၊ ချက်ရင်းပြုတ်ရင်း ဟင်းမြည်းတယ်၊ ဒါ ... သူ့မှာ လုပ်ပိုင်ခွင့်ရှိတယ်၊ သူ မမြည်းရင် ဟင်း က အစပ်အဟပ်တည့်မတည့် သူဘယ်သိပါ့မလဲ၊ အဲဒီအတွက် သူက မြည်းတဲ့ အခါမှာ ဗိုက်ကလဲနည်းနည်းဆာတော့ ခပ်များများ လေးမြည်း တဲ့ အခါမှာ ဗိုက်ကလဲနည်းနည်းဆာတော့ ခပ်များများ လေးမြည်းလိုက် တယ်၊ အဲဒီထိ ခိုးမှုမမြောက်သေးဘူး၊ သူ စိတ်မှာ ခိုးချင်တဲ့ စိတ်လဲမရှိ ဘူး၊ ခိုးတာလဲမဟုတ်သေးဘူးနော်၊ ဝါးရင်းတန်းလန်း ဖေဖေနဲ့ မတော် တဆ ကြုံသွားရောဆိုပါတော့ ... ဘာတွေဒီလောက်စားနေလဲ ဖေဖေထင်မှာ စိုးတာနဲ့ ... သူက ပါးစပ်ကိုပိတ်ပြီး မဝါးတော့ဘဲ ငြိမ်နေလိုက်မယ် ... "

"ဒါမှ မဟုတ် ... လွယ်ကူရင် ချိုချပစ်လိုက်မယ်၊ သူ ဘာမှ မစားပါဘူးပေါ့လေ၊ အဲဒီတော့မှာ သူ့ပါးစပ်ထဲက ဟင်းတုံးဟာ ခိုးရာရောက်တော့တယ်၊ အဲဒီမှာ အဒိန္နဒါန ... မင်းတို့ နှစ်ယောက်ဆိုရင် ရေစင်ပေါ်စတက်ကတည်းက အဒိန္နဒါန ... "

"သူများ ပစ္စည်းကို ပိုင်ရှင်မသိအောင် သုံးစွဲဖို့ စိတ်ကူးကြီးနဲ့ ရေစင်ပေါ်တက်ကြတာ၊ ကိုယ်ချင်းစာကြည့်လေ၊ ကိုယ့်ပစ္စည်းတွေ အထုပ်ကြီးနဲ့ သယ်ချသွားတာ မခံနိုင်ရင် ဟိုဘက်ခြံက သရက်သီးတစ်လုံးကို မခူးပါနဲ့ ... "

"ပြစ်မှုလဲ တူတယ်၊ ပိုင်ရှင်နှုမ္မာစိတ်ဝင်ခြင်းလဲတူတယ်၊ ခိုးတာချင်းတူတူ ... ကိုယ်ခိုးတဲ့ အမှုက ပေါ့သေးသေးမထင်နဲ့ " ... တဲ့ ။

အဲသည် နေ့ကစလို့ ဟင်းအိုးထဲမှ တစ်ခါစားတစ်တုံးလောက်၊ လေး

ငါးခါနှိုက်စားပြီး ပါးစပ် ပိတ်မြို့နေတတ်သည့် ဒေါ်ဖိန်ရဲ့ အကျင့်ပါ ပျောက်ရတော့သည်။ ။

"အကျင့်ပါပြီး လုပ်နေကျမို့ လုပ်တာ၊ ခိုးမိနေပြီလို့ မှ မတွေးမိဘဲ၊ အိမ်ဖော်ဆိုတာ အိမ်ရှင် မကြိုက်မှာ စိုးတော့ ဘာမဆို မသိအောင်လုပ်လိုက်တာဘဲ၊ အဲဒါကိုက သူခိုးကျင့်သူခိုးကြံပါလား ရယ်လို့ အရင်က မတွေးမိခဲ့ဘူး၊ အိမ်ရှင်ဆီက ပိုက်ဆံမခိုး၊ ရွှေမခိုးရင်ဘဲ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မခိုးတတ် ဘူး မှတ်နေတာ၊ ခိုးမှန်းမသိ ခိုးမိနေတာတွေ အများကြီး ... "

"ဒီဘဝမှာ တောင် ကံမကောင်းလို့ ဆင်းရဲရပြီ၊ ဒီလိုလုပ်ကိုင်စားရတာ ဒီလိုသာဆက်ခိုးနေ ရင် ... နောက်ဘဝကျ ဒီထက်ဆိုးတော့မပေါ့၊ ခုမှ ပဲ သံဝေဂရတော့တယ်" ... တဲ့ ။

ဒေါ်ဖိန်ပါရော၍ အကျွတ်တရားရကာ အမာလည်း ရောနှော စည်းကမ်းတင်းကြပ်ခြင်း ခံရတော့သည်။ ။

ဖေဖေသည် မိန်းမကိစ္စကင်းသည် ။ ကင်းသမှ တရင်းတနှီးတောင် မနေတတ်ခဲ့။ ဖေဖေမှာ တော်တော်လေး ရင်းနှီးခင်မင်သည် ဟု ပြောစရာအမျိုးသမီးမိတ်ဆွေတောင်မရှိ။ ဖေဖေ မိန်းမမရှုပ် ပါ။ ဖေဖေ အရက်မသောက်ပါ။ မင်းရွှေသွင်သတိထားမိသလောက်မှာ ဖေဖေစကားပြောလျှင် လိမ်ညာပြောဆိုတာလည်း မတွေ့ရပါ။ ဖေဖေညာလျှင် တစ်ခါမဟုတ် တစ်ခါတော့ ... မင်းရွှေသွင် ရိပ်မိရမည်။ ဖေဖေညာလေ့မရှိပါ။ စင်စစ် ... ဘုရားခန်းထဲသို့ နေ့စဉ်မရောက်ပေမယ့် ... ငါးပါးသီလ အလိုအလျောက်မြဲနေသူတည်း။ ဖေဖေသည် လူတစ်မျိုးတော့ လူတစ်မျိုး ဖြစ်၏။ သူများ တွေနှင့် သိပ်မတူပေမယ့် ... မင်းရွှေသွင်ကတော့ လေးစားအားကျရပါသည်။ ။

"ကိုသွင် ... ထမင်းချိုင့်တင်ပြီးပြီ၊ ကျွန်တော် လိုက်ခဲ့ရဦးမလား"

"မင်းနေခဲ့ ... အိမ်မှာ ဒေါ်စိန်နဲ့ အမာနဲ့ နှစ်ယောက်တည်းဖြစ်နေတယ်"

ဦးဘသွင်မှာ အလုပ်တွေတော်တော်များများ ရှိနေသည့်အတွက် ဦးဘသွင်ကိုင်တိုင် ရုံးထိုင် တာက နှစ်ဆယ့်လေးနာရီလုံး ဖွင့်လှစ်ထားသော "သွင်ရတနာ" ကုန်တိုက်ကြီးပင် ဖြစ်၏။ အထပ်ပေါင်း၊ အခန်းပေါင်းများစွာပါဝင်သော ဤကွန်ဒိုမီနီယံကြီးကို ဦးဘသွင်က တစ်ဦးတည်းပိုင် ပါသည် ။ ဒီအရင်က လုပ်ခဲ့သော စီးပွားရေးလုပ်ငန်း ခပ်ငယ်ငယ်တွေအားလုံးကို လက်လွှဲရောင်းခဲ့ သည် ။ မိဘဘိုးဘွား အမွေအနှစ် ခြံမြေတိုက်တာတွေကို ရောင်းရသည် ။ ဘုရင့်နောင် ဖောင်ဖျက်သလို ... နေရာတော်တော်များများ ဖြန့်ကျက်ထားသည့် စီးပွားရေးတွေအားလုံးကို ဖျက်သိမ်းပြီး ဤကွန်ဒိုမီနီယံကြီးကို ဆောက်ခဲ့သည် ။ ဒါကြီးမှ အဆင်မပြေလျှင် မွဲပြီ။ ဦးဘသွင် ဒေါလီခံရကိန်းရှိ၏။ ခုတော့ ... ကြိုးစားမှု၏ ရလဒ်ဖြစ်သလို ... ကံတရားကလည်း ဖေးမကာ ... ဤလုပ်ငန်းကြီးအောင်မြင်ခဲ့သည် ။ အပေါ်ထပ်တွေက လူနေအိမ်တွေ၊ ကုမ္ပဏီရုံးခန်းတွေ ဖြစ်၏။ အပေါ်ထပ်အခန်းတော်တော်များများကို အပြီးရောင်းပစ်ရတာတွေရှိ၏။ တချို့တလေ ငှားထားတာ တွေကျန်သည် ။ တတိယထပ်ထိ မော်တော်ကားမောင်းတက်လို့ ရသည် ။ အဲဒီအထပ်မှာ ကားရပ်ရန် နေရာနှင့် ဆေးခန်း၊ ဓာတ်ခွဲခန်းရှိသည် ။ စတုတ္ထထပ်မှာ ဆေးရုံတင်လူနာအခန်းများ နှင့် ခွဲစိပ်ခန်း။ အဲသည် အသေးစားဆေးရုံလုပ်ငန်းကို ဦးဘသွင်ပိုင်သည် ။

မြေညီထပ်၊ ပထမထပ်နှင့် ဒုတိယထပ်က ဆိုင်ခန်းတွေပါဝင်သော စူပါမားကက်ကြီး ဖြစ်၏။ ခုံဖိနပ်မှ စလို့ စိန်ထိ ဝယ်လို့ ရပါသည် ။ က

လေးကစားကွင်းပါသည်။ ။ လူသားတစ်ဦး၊ မိသားစုတစ်စု၊ အိမ်တစ်အိမ် အတွက် လိုအပ်သောပစ္စည်းဟူ၍ ပြောသာကြည့်လိုက်ပါ။ အဲသည့်စုပါ မားကတ်ကြီးမှာ ရသည်။ ။ နှစ်ဆယ့်လေးနာရီဖွင့်၏။ ရန်ကုန်မှာ နှစ်ဆယ့်လေးနာရီဖွင့်သော စုပါမားကတ်ကို ဦးဘ သွင် စတင်ခဲ့သည်။ ။ အဲသည့် ဆိုင်ခန်းတွေတချို့ကို အပြီးရောင်းချထားတာဖြစ်ပြီး ... အချို့က ငှားထားတာဖြစ်သည်။ ။ စင်စစ်ငွေနိုင်လျှင် မည်သည့်ဆိုင်ခန်းကိုမျှ မရောင်းချင်ပါ။ လူနေအိမ်ခန်း တွေကိုလည်း မရောင်းချင်ပါ။ အားလုံးကို တစ်ဦးတည်းပိုင် မတတ်နိုင်၍ ခွဲရောင်းခဲ့ရသည် ဆို ပေမယ့် ... ကျန်ရှိနေသော ပိုင်ဆိုင်မှုက သိန်းဂဏန်းထောင်ချီတာမျိုး မကပါ။ သိန်းဂဏန်း သိန်းချီရတော့သည်။ ။

မြေညီထပ်မှာ တစ်ခန်းယူပြီး ရောင်းချနေသော "သွင်ရတနာ" လက်ဝတ်ရတနာဆိုင် တစ်ခု တည်းကပင်လျှင် သိန်းကို ထောင်သောင်းချီ၍ တန်နေရသည် လေ။

တစ်နေ့ကုန် သည်းနေသောမိုးက ညနေငါးနာရီထိုးကာနီးမှ တိတ်သွားသည်။ ။ မိုးသည်းလျှင် ဆိုင်မှာ အရောင်းပါး၏။ မင်းရွှေသွင်က မြေညီထပ် ရတနာဆိုင်နှင့် တတိယထပ် ဆေးခန်းနှစ်ခုမှာ ကူး၍ ရုံးထိုင်၏။ ။ အဓိက ကတော့ ရတနာဆိုင်ပင်။ အရင်းအနှီးတန်ဖိုးကြီးသလောက် ပစ္စည်းတွေက သေးကွေး၏။ တစ်ခုတလေပျောက်ရှုရုံဖြင့် နစ်နာလှသည်။ ။ ဦးဘသွင်၏ ကုသိုလ်ကလည်း တစ်မျိုး ပါပေ။ မိသားစု ကံခေသလောက် တပည့်သားမြေးကံကောင်း၏။ သူရလိုက်ပြီဆိုမှ ဖြင့် သစ္စာရှိ ယုံကြ

ည်ရသူတွေချည်း ဖြစ်နေတတ်သည်။ ။ အူမတောင့်မှ သီလစောင့်နိုင်မည် ဆိုသောစကားကို လက်ကိုင်ထားလေသလားမသိ။ ဦးဘသွင်က သူ့အ လုပ်သမားတွေကို အူမတောင့်သည် ထိ ကျွေးမွေး ပေးကမ်း၏။

အခြားဆိုင်တွေမှာ ထက် လခပိုရသည်။ ။ လစဉ် ... ဝန်ထမ်းသက် သာဆိုပြီး ဦးဘသွင်က အိတ်စိုက်၊ ဝန်ထမ်းတစ်ယောက်လျှင် ဆန်အ ကောင်းစား၊ ဖျာပုံပေါ်ဆန်းမွှေး ခြောက်ပြည်၊ ဆီတစ် ပိဿာ၊ နို့ဆီလေး လုံးကို အခမဲ့ဝေ၏။ ဝန်ထမ်းတွေအားလုံးဝတ်ရသည့် တူညီဝတ်စုံကိုလည်း လုံလောက်စွာ ချုပ်ပေးထားသည်။ ။ ကားနှင့် ကြိုပို့သည်။ ။ ဆေးခန်း နှင့် ဆေးရုံတက် လူနာခန်းတွေ သာ အခြားဆိုင်ခန်းများ နည်းတူ နှစ်ဆ ယုံလေးနာရီ လှုပ်ရှားပေးမယ့် ရတနာဆိုင်ကိုတော့ ငါးနာရီ ထိုးလျှင် သော့အထပ်ထပ်ခတ်၍ ပိတ်ကာ ... ညလုံးပေါက် ငုတ်တုတ်ထိုင်စောင့် သူတစ်ဦးခန့်ထား သည်။ ။

ထိုအစောင့်သည် ဘယ်တော့မျှ အိပ်မငိုက်ပါ။ သွင်ရတနာ ကွန်ဒိုမီနီ ယမ်ကြီးက စူပါ မားကက်ကြီးသည် နှစ်ဆယုံလေးနာရီဈေးသည် ဈေးဝယ်တွေနှင့် စည်ကားနေရသည့်အထဲ ... ညဘက်ဆို ပို၍ လူကျသေး၏။ ညဗို့ ဝယ်သူမရှိဘူး မထင်လေနှင့်၊ ညနက်လေ ... ဝယ်သူကျလေ၊ မိုးလင်းကာနီးကျမှ သန်းခေါင်ကျော်ပြီး ... နှစ်နာရီခွဲသုံးနာရီလောက်ကျမှ လူကျသွားသည် ဆိုငြား ... တစ်ချိန်မှာ သုံးလေးယောက်တော့ တစ်ထပ်မှာ လှုပ်ရှားမေးမြန်းနေသည် ပင်။ လေးနာရီ၊ ငါးနာရီမှ ခြောက်နာရီထိ လူပြတ်သွားတတ်ပေမယ့် ... တစ်ခုတစ်ခါတော့လည်း ဝယ်သူရှိတတ်၏။ ခြောက်နာရီထိုးသည် နှင့် စူပါမားကက်ကြီးပြန်လည် အသက်ဝင်တော့သည်။ ။

"သွင်ရတနာ" ဆိုင်ခန်းအစောင့်သည် ငိုက်ချင်လို့ မှ ငိုက်ချိန်မရလို

က်အောင် ဟိုငေးသည် ငေးနှင့် ငုတ်တုတ် မိုးလင်းရတော့သည်။ ။

"ပြန်မယ် ... ကိုကျော်အုံး၊ ဘာလိုသေးလဲ"

ညစောင့် ကိုကျော်အုန်းက မြန်မာထဲမှာ ရှာမှ ရှားသောအရပ် ဖြစ်၏ ။
ခြောက်ပေနှင့် သုံးလက်မရှိသည် ။ အရပ်နှင့်လိုက်ဖက်သော ဗလကြီး
လည်း ရှိ၍ သူ့အရပ်သာဆိုးလျှင် အသားသာ မည်းလျှင် ... လူမှ ဟုတ်ရဲ့
လား၊ ဘီလူးကြီးလားထင်လောက်၏။ ပြီးတော့ ... သူက ရှေးမြန်မာ ရိုး
ရာ သိုင်းပြောင်းပြန်မှာ ရိုးရိုးတပည့်အဆင့်မဟုတ်၊ ဆရာအဆင့်မှ တ
တ်ကျွမ်းအောင်မြင်ထား သေးသည် မို့ ... ကိုကျော်အုန်းကို ဆိုင်နီးနားချ
င်းတွေက သွင်ရတနာ သိုက်စောင့်ကြီးဟု နောက်ပြောင်ကြရသေး၏။

"ကျွန်တော် ဘာမှ မလိုပါဘူး၊ ရတယ် ... သိချင်တာတစ်ခုပဲ၊ သူဌေး
သမီး ဘယ်တော့ရောက် မလဲ "

"မသိသေးပါဘူးဗျာ၊ လာတော့မယ်လို့ ပြောတာပဲ"

"သူဌေးသမီးလာရင် ကိုသွင်က ပစ္စည်းတွေလွှဲမှာ ဆို"

"ဒါပေါ့ ... သူ့အဖေပစ္စည်း သူ့သမီးလွှဲရမှာ "

"ကိုသွင်ကရော"

"ကျွန်တော့်ကို အလိုရှိတယ်ဆိုရင် မန်နေဂျာလောက် ခန့်ချင်လဲခန့်၊
မခန့်ချင်လဲ ကိုယ့်ဘာသာ အလုပ်ရှာလုပ်ရမှာ ပေါ့ဗျ"

"ကိုသွင်သွားရင်တော့ တစ်ယောက်မှ နေခဲ့မယ်မထင်ဘူး"

"ဒီလိုလဲ ဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲဗျ၊ ဒီလခ ... ဒီအခွင့်အရေးနဲ့ ပဲဆိုရင် ခ
င်ဗျားတို့ ဆက်နေရမှာ ပေါ့၊ အလုပ်ရှင်အသစ်က သဘောတောင် ပို
ကောင်းနေနိုင်သေးတယ်"

"ကိုသွင့်သဘောက ... "

"ကျွန်တော့်သဘော ဘာမှ မရှိဘူး၊ ဆက်လုပ်ဆိုလဲ လုပ်မယ်၊ သွားဆိုလဲသွားမယ်၊ ဘယ်ကို သွားသွား ခိုင်းစရာရှိတဲ့ အခါမှာ အချိန်မရွေး ခေါ်ခိုင်း ... လုပ်ပေးမယ်။ ကျွန်တော့်ကို ဆယ့်လေးနှစ် သားက ... ဖေဖေက ခေါ်မွေးစားပြီး ကျောင်းထားပေးခဲ့လို့ ကျွန်တော်ဘွဲ့ရတာ၊ လူတစ်လုံး သူတစ်လုံးဖြစ်တာ ... အင်ဂျင်နီယာမဟုတ်ပေမယ့် ... ဆောက်လုပ်ရေးပညာ ကျွန်တော် နားလည် ပြီ၊ အရောင်းအဝယ် ကုန်ကူးသန်းရေးပညာကို ကျွန်တော်တတ်ကျွမ်းပြီ၊ နည်းတဲ့ ကျေးဇူးလားဗျာ၊ တဝမ်းတခါးလဲ လုပ်စားနိုင်ပြီ၊ မိန်းမယူရင်တောင် လုပ်ကျွေးနိုင်ပြီ"

မင်းရွှေသွင်က ရယ်မောလိုက်၏။ သူက သဘောကောင်းသူတစ်ယောက်မို့ ကိုယ့်လက် အောက်ငယ်သားတွေနှင့်ဆိုလျှင် ရယ်ရယ်မောမောရှိ၏။ အရယ်အမောများ သည် မို့ လူပေါ်ကြီးထင် ကာ မထေမဲ့မြင်တော့ သွားမလုပ်လေနှင့်၊ နည်းနည်းကလေးမျှ သည်းမခံတတ်ပါ။ ကိုကျော်အုန်းလို သိုင်းပြောင်းပြန်ဆရာဖြစ်မဟုတ်ပေမယ့် မင်းရွှေသွင်က ဖေဖေကျေးဇူး၊ ဖေဖေခွင့်ပြုချက်ကို ဆယ့်လေးနှစ်သားကတည်းက သင်ကြားခဲ့ရပြီး ... ခုထိ အလေ့အကျင့်မပျက်၊ လေ့ကျင့်ကစားဆဲ ကရာတေးခါးပတ်နက်မို့ အိမ်ဆောက်အုတ် ငါးလုံးလောက်တော့ လက်ဝါးစောင်းနှင့် အသာလေးခွဲ နိုင်သူဖြစ်လေ၏။ ဒါကို သိထားကြသည် မို့ မင်းရွှေသွင်ကို ကိုကျော်အုန်းလို လူ့ဘီလူးကြီးကလို့ ... မထေမဲ့မြင် မလုပ်ရဲပါ။

"တော်သေးရဲ့ ... မိုးတတ်သွားလို့ "

ပြောပြီ ... စိတ်က အိမ်သို့ပြေးသွားသည် ။ ခုလောက်ဆို အိမ်ရှေ့ချောင်းကူး မြောင်းဖုံးအုတ် တံတားလေးနားမှာ သံလွင်လမ်းတ

စိရပ်ကွက်လုံးမှ အမှိုက်ကြီးပေါင်းစုံ ဆို့နေလောက်ပြီဆိုသော အတွေး ဝင်၏။

"ဖိုးခင်ထူး ဆင်းဆယ်ထားဖို့ သတိမှ ရပါ့မလား"

တွေးလိုက်မိပြီးပြီးချင်းမှာ ... ဖိုးခင်ထူး ဆင်းဆယ်မှာ ကိုပဲ စိုးရိမ်သွားမိရသေး၏။ မတော် တဆ ပလပ်စတစ်အိတ်ကလေးများ ရေ ထဲမျောလာလျှင် ဖိုးခင်ထူးရသွားတော့ ဘယ်နှယ်လုပ်ပါ့ မလဲ။ ဪ ... ဒါကို ပူစရာလား၊ ရသွားတော့လည်း ပြီးရောပေါ့။ ဘယ်လိုပဲတွေးတွေး ... ဒီနေ့ ကားမောင်းရာတွင် ခါတိုင်းထက် အရှိန်ပိုမြင့်နေတာတော့ ငြင်းမရပါချေ။

"ဟော"

ကိုတင်ကြည်က ခြံတံခါးဝမှာ ကားကိုရပ်ကာ တီခနဲဟွန်းနှိပ်လိုက် သည် ။ မင်းရွှေသွင်က မြောင်းဖုံးနားဆိုပိတ်နေသော သစ်ကိုင်သစ်ခက် အမှိုက်ကြီးပေါင်းစုံထံ မျက်စိဝေခနဲရောက်ပြီး ... "ဟော" ဟု စိတ်ထဲမှာ အော်လိုက်မိ၏။ ကားတံခါးကို ဖွင့်ဆင်း၏။

"ဘဲလ်တီးမလို့ လား ... ကျွန်တော်တီးမှာ ပေါ့"

ဟွန်းသံကို ခြံထဲမှ တော်တော်နှင့်မကြားလျှင် ခြံတိုင် အုတ်တုံးမှာ တပ်ထားသော ဘဲလ်ကို ဆင်းနှိပ်ရ၏။ ထိုအခါ အိမ်ထဲ ... အလုပ်သမား တွေရှိနိုင်သော နေရာတော်တော်များများမှာ ဘဲလ်က သွားမြည်သည် ။ မီးဖိုချောင်တို့ ၊ ဆားဗင့်ကွာတာတို့ ဖြစ်၏။ ထိုအခါ အလုပ်သမားတွေ က ကြားပြီး ခြံတံခါးလာပြေးဖွင့်နိုင်၏။

"မဟုတ်ဘူး ... အမှိုက်တွေကြည့်တာ၊ နေ ... နေ"

ကိုတင်ကြည်က ပြန်ထိုင်နေသည်။ မင်းရွှေသွင် မြောင်းဖုံးအုတ်ချပ် ပေါ်ရပ်လျက် ... အမှိုက် တွေကိုကြည့်၏။ အမှိုက်တွေကြားထဲမှာ ပလပ်စတစ်အိတ်ကလေးက လာညပ်နေသည်။ ဟိုနေ့ကလို သီးသီးသန့်သန့် မဟုတ်ချေ။ တုတ်တွေဘာတွေနှင့် ဆွဲယူမှ ရမည်။ ဒီတိုင်ကိုယ်ကို ကိုင်း၍ လှမ်းဆွဲ လျှင်လည်း ရတော့ရနိုင်၏။ တော်တော် ကုန်းကုန်းကွကွဖြစ်မည်။ ဒီကြားထဲ ... မြောင်းဖုံးပြားပေါ် မှ ရေညှိတွေနှင့်ချော်ပြီး မြောင်းထဲလိမ့်ကျသွားမှ ပေကျံညစ်ပတ်တာထက် ... ရှက်စရာကြီးဖြစ်ရခြင်း မည်။ မကြီးမငယ်နှင့် ပလပ်စတစ်အိတ်ကလေးကို ဆင်းဆယ်သည် ဆိုတာ၊ ကိုတင်ကြည် မသိ တောင် ... ဖိုးခင်ထူးတော့ သိမည်။ ဖိုးခင်ထူးခြံတံခါးဖွင့်ဖို့ ဆင်းလာလျှင်လည်း ကိုယ့်ကို လှမ်း ကြည့်ကာ လေဖောင်းပလပ်စတစ်အိတ်ကလေးကိုပါ တွေ့သွားနိုင်သည်။ ဖိုးခင်ထူးဆယ်သွားလျှင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။ လိုက်တောင်း လိုက်လုလို့ ကောင်းသည့် ကိစ္စလည်း မဟုတ်ချေ။ ဘာလုပ်ရပါ့မလဲ။

ခုလို အရေးအကြောင်းပေါ်လာမှ ... အဲသည် လေဖောင်းပလပ်စတစ်အိတ်ကြည်လေးကို ဘယ်လောက်စိတ်ဝင်စားစွာ သံယောဇဉ်တွယ်နေမိတယ်ဆိုတာ တွေး ဖြစ်၏။ ဒီအိတ်ကလေးရဖို့ က ဒီလောက်အရေးကြီးစရာအကြောင်းမှ မရှိတာလေ။ ဘာကို ဒီလောက်မက်မောနေရတာလဲ။ ဆယ် ကျော်သက်လဲမဟုတ်တော့ပါဘဲ။

"ဆောရီး ကိုတင်ကြည်ရေ ... ဟော်တယ်တက်နေလို့ ၊ ဟိုကောင်မလေး အမာကလဲ ဆီကြော် အိုးတန်းလန်းနဲ့ ၊ ဒေါ်စိန်က ရေချိုးသတဲ့ ၊ ဒီလောက်မိုးရွာထားတာကို ... သူမို့ မချမ်းမစီး၊ တော်ကြာ လေဖြတ်မှ ... အဘွားကြီး ဟုတ်ပေ့ဖြစ်နေမယ်၊ ဒီလို ရေချိုးကြမ်းပုံနဲ့ တော့

ယောက်ျားပေးစားမှ ဖြစ်မယ်၊ သူ့ယောက်ျားမှ လေဖြတ်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးကို ချီ
လို့ ပွေ့လို့ သင့်တော်တော့မှာ ပေါ့၊ မသကာ ... ကိုကျော်အုန်းနဲ့ ဖြစ်ဖြစ်
... "

ဖိုးခင်ထူးက ခြံတံခါးသော့ဖွင့်ရင်း ... သူများ ပြောစရာ စကားမကျ
နံတော့အောင် ပြောလေ ၏။

"ဟော ... ကိုသွင် ... ဘာရှာတာလဲ"

"ကိုတင်ကြည် ... မောင်းတက်သွားလိုက်တော့"

ဖိုးခင်ထူး လှမ်းမေးတာကိုမဖြေဘဲ ကိုတင်ကြည်ကိုသာ ပထုတ်လို
က်ရ၏။ ဒါမျိုးကျတော့ ... ဖိုးခင်ထူးက အကင်းပါးသည် ။ ဉာဏ်ရည်မ
မီသူတွေမှာ ထူးခြားမှုတော့ရှိသည် ။ ဘယ်လောက်ပဲ ထူထူထိုင်းထိုင်း၊
ထုံထုံအအ၊ သူတို့ လျင်ချင်သည့်နေရာကျတော့ တော်တော်ကြီးအကင်း
ပါးကာ ဉာဏ်ပြေးခြင်းတည်း။

"ကျွန်တော်ဆယ်ပေးမယ် ကိုသွင်၊ ကျွန်တော်မယူပါဘူး၊ ကိုသွင့်အ
တွက်ပါ"

"ဟေ့ကောင် ... ဘယ်သူက ဘာပြောလို့ လဲ"

မင်းရွှေသွင် ရယ်မောဖြစ်တော့သည် ။ ဖိုးခင်ထူးကအနားမှ တုတ်
ချောင်းရှာ၍ လှမ်းဆယ် သည် ။ အိတ်အတိုင်း ... ဖူး ... ဖဲ ... မှတ်၍ ရွံ့
စက်ခါပြီးပေး၏။ မင်းရွှေသွင်က ရှက်မနေနိုင်ဘဲ လှမ်းယူ၏။

"စာပါအကြောင်းအရာလေးတော့ သိခွင့်ပေးပါ၊ ထူးမခြားနား ဆိုရ
င်တော့ နေပါစေ၊ ထူးခြား ရင်တော့ သိချင်တော့ ကိုသွင်ရေ"

မင်းရွှေသွင်က သားရေကွင်းလေးကို ချက်ချင်းဖြုတ်၏။ ရေထဲမှာ စိ
မ့်နေရတာကြာပြီမို့လား မသိ ... လေဖောင်းအိတ်ကလေးက နည်းနည်း

တောင် ရှုံ့စပြုပြီ။ အထဲမှ စာရွက်ကလေးကတော့ ရေမစိုသေးပါ။ မင်း
ရွှေသွင် ... ဖြန့်ဖတ်လိုက်၏။

"ဤစာရွက်ကိုသူရနှင့် သူငယ်ချင်းတော်၍ ခင်ချင်ပါသည် "

"ဘာတဲ့ လဲ ကိုသွင်"

"ရောဂါ နည်းနည်းသက်သာတဲ့ သဘောမှာ ရှိတယ်"

မင်းရွှေသွင်က စာရွက်ကိုပြလိုက်၏။

"ပထမတစ်ခါတုန်းကတော့ စိတ်ကူးယဉ်ပြီး ရေးလိုက်တာ၊ ဆော့
ကလဲ ဆော့ချင် ... စိတ် ကူးယဉ်မိတာလဲ ရှက်၊ ခင်ချင်တယ်ဆိုတာ
လောက်ကတော့ ပုံမှန်လေ"

မင်းရွှေသွင် "အင်း"ဟု ရွတ်လိုက်သည် ။ ဆယ်ကျော်သက်ကလေးဖြ
စ်ဖို့ များ သည် ။ သူ့စိတ် ကလေးက လေတိုက်လို့ သစ်ရွက်လှုပ်လျှင်
တောင် ရယ်ချင်နေရှာသည် ထင်ပါရဲ့ ။ ဖိုးခင်ထူးထံမှ စာရွက်လေးကို
ပြန်ယူကာ ရှုပ်အင်္ကျီအိတ်ထဲသို့ ထည့်လိုက်၏။ ပလပ်စတစ်အိတ်ကို ဖိုး
ခင်ထူးကို လှမ်းပေးလိုက်၏။

"ဘာလုပ်ရမှာ လဲ ... ဒီဥစ္စာကို"

"အမှိုက်ပစ်ဖို့ ပေးတာပါကွ၊ ဒီကိုင်ခြောက်တွေ မင်းဆွဲတင်ရဦးမှာ
"

ဖိုးခင်ထူး ဟီးခနဲရယ်၏။

မင်းရွှေသွင် ကားလမ်းလေးအတိုင်း လမ်းလျှောက်တက်လာခဲ့သည်
။ အိမ်က ကုန်းထိပ်မှာ မို့ အတက်လမ်းသည် ဦးမော့နေ၏။ မင်းရွှေသွင်
ရင်နည်းနည်းခုန်ချင်သည် ။ ဆန်းတော့ဆန်းသား လေ။
